

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVIII - N. 4 - 5 - 6

Abril - Maig - Juny 2011

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Glosses Dominicals

Cartes pastorals 85

Ordenació Presbiteral J. Vicent Forner

Homilia de Mons. Piris..... 101

Decret

Estatuts Caritas Diocesana 104

Carta del Sr. Bisbe

Al clergat de Lleida..... 105

Missatge

Als nens i nenes de Primera Comunió..... 106

Confirmacions

Segon trimestre..... 107

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 20 de juny..... 108

Vicaria de Pastoral:

Assemblea Diocesana

Propostes pastorals de Mons. Piris..... 110

Secretaria General:

Nomenaments 117

Ordenació Bisbe d'Almaty

Del prevere lleidatà, José Luis Mumbiela 119

Salvi Huix Miralpeix

Reconeixement martiri del que fou bisbe de Lleida..... 121

Caritas Diocesana:

El dret a l'habitatge

Un dret hipotecat o en liquidació 123

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 198 125

Delegació de Família i Vida 129

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XLVIII Jornada Mundial Pregària per les Vocacions 131

XLV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials... 135

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Segon Trimestre..... 139

Glosses Dominicals

Un dejuni que humanitza

3 d'abril de 2011

Potser que el “dejuni i l'abstinència” quaresmal sembli una mica estrany a la nostra cultura però hem de recordar que, a l'Evangelí, es parla de Jesús que prega, és temptat i dejuna... No es tracta, doncs, simplement d'un assumpte de normativa eclesial.

I també fóra bo tenir en compte els diferents significats del dejuni (sense oblidar aspectes patològics com l'anorèxia i la bulímia, on el recurs al dejuni i l'abstinència és per motius d'estètica, per qüestió d'imatge o de protesta i desafiament a certes imposicions forçoses).

Podríem dir que el dejuni que proposem els cristians també és per motius de bellesa i, fins i tot, desafiament i protesta: volem assemblejar-nos al Senyor, “l'home nou” (bellesa); i amb un dejuni ben motivat estem plantejant, de fet, una crítica al consumisme (un cert desafiament a certes maneres de viure) educant-nos i educant per a una alimentació sana i per a una relació justa amb les coses, de manera que no ens dominen ni siguem esclaus de necessitats creades per interessos, modes, marques, etc. El nostre ha de ser un dejuni camí d'humanització, que porti a l'alegria de viure i no a la tristesa de l'existència.

Jesús practica el dejuni, no tan sols abstenint-se de menjar sinó també, i sobre tot, amb “una dieta sana i sanadora”: viu de la Paraula de Déu i té voluntat expressa de reconstruir la vida humana segons el pla originari del Creador.

El dejuni cristià es un camí privilegiat de comunió amb els pobres i necessitats. En els textos d'Isaïes i en altres, se'ns afirma que el dejuni es compleix realment quan es comparteix allò nostre amb els altres i s'ajuda a viure... I el mateix es pot dir de la pràctica de l'abstinència de carn els divendres i del dejuni i abstinència del dimecres de cendra i divendres sant: el precepte eclesiàstic es compleix únicament si allò que es gasta de menys aquell dia per a l'alimentació (pròpia, de la família, etc) es destina als necessitats, en el rostre dels quals es reflexa el de Crist (NMI 49-50). I és clar que això no es pot limitar als aliments sinó que s'estén a qualsevol tipus de despesa del que es prescindeixi pels mateixos motius ‘penitencials’.

Dejunar és educar-se en l'esperit de pobresa que suposa seguir al Jesús que ha privilegiat els últims, els més fràgils, els més desprotegits, fins

al punt d'identificar-se amb ells i posar-se en el seu lloc, tractant de sanar la situació de tants (de casa i nou vinguts) que poden estar privats de l'essencial: salut, vivenda, treball, salari familiar, accés a la cultura, possibilitat de participar... Sense oblidar-se dels ancians, disminuïts, tòxicodependents, excarcerats...

I, d'entre tantes altres maneres possibles, perquè no dejunar també “de tot tipus d'agressivitat i violència”, també verbals... per raons obvies?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Coherents amb la pròpia identitat

10 d'abril de 2011

El manament rebut de Jesús «sereu testimonis meus» és una consigna per a tots els membres de la comunitat eclesial en ordre a la vida que tots i cadascun de nosaltres portem cada dia enmig de la societat, en el teixit viu de les nostres relacions amb els altres i en els més diversos ambients on avui ser cristià i viure com a cristià són posats a prova. De vegades, sembla que hi ha una tensió que s'expressa amb una certa dissociació i desconeixement entre la fe que professem, celebrem i vivim en la comunitat eclesial i la vida quotidiana que portem en família, al treball i a l'escola, durant el temps lliure i en la diversió, per no parlar de les relacions econòmiques, socials i polítiques. Això pot explicar que alguns caiguin en la temptació de refugiar-se en la privacitat i tancar-se en una espiritualitat desencarnada o de perdre –o amagar– la pròpia identitat cristiana en els diversos ambients i en les diverses ocupacions.

Però Jesús continua cridant els cristians amb força a ser més coherents amb la identitat que ens donà de ser «sal de la terra» i «llum del món» a la seva imatge, i demana més convenciment i més presència i participació en les circumstàncies culturals, econòmiques, socials i polítiques del món. No ens és lícit «fugir». Recordem una vegada més el greu advertiment del Concili: «La separació, constatable en molts, entre la fe que professen i la vida quotidiana s'ha de comptar entre els errors més greus del nostre temps... El cristià que descarta els seus compromisos temporals negligeix els seus deures envers el proïsme, i fins i tot envers Déu mateix, i posa en perill la seva salvació eterna» (*Gaudium et spes* 43).

La identitat cristiana comporta, doncs, viure al servei del Regne de Déu, un absolut que en comptes de semblar quelcom utòpic ha d'il·luminar

i explicar el món i la societat en la seva realitat més profunda. La doctrina social de l'Església (Centessimus annus 5) diu que pertany a la seva missió evangelitzadora fer créixer en qualitat aquest món i aquesta societat mitjançant un doble compromís: promoure la dignitat inviolable de tota persona humana i la seva llibertat, i contribuir al bé de tots, al bé comú.

El Senyor mateix i la situació històrica actual ens demanen assumir d'una manera més conscient, responsable i decidida el mandat missioner que ens ha de portar a prendre algunes decisions que renoven radicalment l'anomenada pastoral de conservació i gestió que ara ens ocupa fonamentalment. Per això, a dia d'avui, volem concentrar atenció i energies en la **Iniciació Cristiana**, procurant valorar i sumar tots els dons i els carismes de cada persona i de les diverses associacions, grups i moviments. Això també ens ho pot facilitar el treball en xarxa procurant superar tota mena de parroquialisme estèril, contribuint a fer de cada zona, territori o arxiprestat, una veritable unitat d'acció pastoral amb consciència d'església diocesana, veritablement apassionats per anunciar l'Evangelí a tots, al nostre voltant i «fins als extrems de la terra».

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una setmana ben especial

17 d'abril de 2011

La Setmana Santa és una especial oportunitat per a mirar-nos Jesús crucificat com la culminació d'una vida amorosament "lliurada". Cal que tots aprofundim en la vinculació que hi ha entre amor i entrega, com demostra Jesús en el procés de donació de si mateix: "Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem" (Jo 13,1).

Ens hi pot ajudar meditar en allò que alguns diuen "la Passió interior" de Jesús: la seva pregària afrontant l'angoixa en soledat (el Pare Déu aparentment absent, els amics als qui havia dedicat tantes hores dormits i després abandonant-lo, un d'ells traint-lo, un altre negant conèixer-lo...). Tanmateix, també en aquesta situació dramàtica segueix parlant-li a Déu i anomenant-lo "Pare" sense trencar-ne la comunió: "Si és possible, que s'allunyi de mi... Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols".

Contemplar la Passió i Mort de Jesús "des de dins" (i no com un espectador), ens ha de portar necessàriament a "patir amb" les situacions 'injustes' i soledats de tants fills de Déu al nostre voltant i arreu del món.

La “Passió” continua avui i ens afecta a tots personalment. Mirant-nos en els personatges de l’evangeli veurem quin paper estem fent dia a dia cada un de nosaltres per ajudar a superar-la o per agreujar-la. D’aquestes reflexions en podem sortir amb plantejaments nous de vida més adients als seguidors de Jesús. Sense oblidar mai ni un segon que la Creu no va ser el final, i que seguim construint la nostra esperança sobre els testimonis dels qui, des d’aquell primer diumenge i jugant-se la vida per Ell, han reivindicat el seu nom i la seva obra anunciant –també en paraules i en obres– que “Jesús viu” i que “Déu ha fet d’ell el criteri decisiu per al present i futur de la humanitat” (J. Aldazabal).

Tant de bo hi participem tots, plena i conscientment, en el “sacratíssim tridu del crucificat, del sepultat i del ressuscitat” o Tridu Pasqual, que té com Eucaristia central la de la Vetlla entre el dissabte i el diumenge.

Abans, vull convidar-vos a tots a viure una experiència de comunitat diocesana el dimarts proper dia 19, a les 7 de la tarda, a la **Catedral**, en l’anomenada **Missa Crismal**, en la qual beneïm els olis i consagrem el crisma amb els quals l’Esperit ungirà els qui seran batejats o confirmats durant tot l’any a les nostres comunitats, i també els nostres malalts. En aquest context, els mossens fem la renovació de les nostres promeses ministerials, reconeixent alhora el do que hem rebut mitjançant la successió episcopal que ens remet als Apòstols.

Una vegada més aprofito per a reconèixer i agrair la dedicació generosa dels meus germans capellans que gasten la seva vida, el seu temps, les seves forces, la seva salut..., confiant en Jesucrist que els ha cridat i constituït pastors del seu poble en aquest temps i en aquesta nostra concreta Església particular de Lleida.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Pasqua 2011 i món millor

24 d’abril de 2011

Amb la celebració de la Vetlla Pasqual iniciem set setmanes en les quals els deixebles de Jesús celebrem especialment el seu Pas a una nova forma d’existència i de presència: nosaltres creiem que segueix “present” en nosaltres pel seu Esperit, sense limitació de temps ni d’espai.

La Pasqua és la gran festa dels cristians. Hem estat salvats però, per tal que es noti aquest convenciment i aquesta experiència en tot el que

diem i fem, ens cal aprendre a descobrir les llavors d'aquesta vida nova i a conrear-les responsablement ara i aquí, vivint l'esperança que arrela en el testimoniatge de fidelitat rebut de tants germans i germanes durant més de vint segles, perquè està clar que no partim de zero.

Però, per què hi ha encara tants cristians que viuen lamentant-se o enyorant temps passats, i projectant habitualment plantejaments pessimistes i agres sobre el present? Com acostumava a dir un bon amic: per què no deixeu ja de parlar d'allò "d'abans"? Les enyorances dels temps passats cal deixar-les per a les reunions d'antics alumnes.

No estic demanant que siguem il·lusos posant el cap sota l'ala, desco-neixent o negant allò que va malament al món i/o a l'Església. Però els qui celebrem i anunciem el misteri central de la fe cristiana, el "pas" de Jesús de la mort a la vida nova de ressuscitat on ha estat constituït "Senyor" i "primogènit d'entre els morts" (1Cor 15), cap de la nova humanitat i referent definitiu de tot allò que la comunitat eclesial i tots els seus membres estem cridats a fer visible..., hem d'entrar més i millor en aquest dinamisme de resurrecció del que hi participem pel Baptisme, quan començà per a nosaltres "l'aventura gojosa i entusiasmant del deixeble" (Benet XVI).

És des d'aquest dinamisme de l'Esperit des d'on proclamem una i altra vegada que un altre món és possible i necessari. Ho fem des d'aquest convenciment i impulsats per les seves conseqüències existencials, que ens empenyen a construir-lo i no tan sols a desitjar-lo.

Hi ha persones i grups que ho fan des de plantejaments ecològics que es mereixen tot el nostre respecte, més enllà de qüestions discutibles, reconeixent la seva relació amb la nostra visió de la bondat de la Creació. I hi ha els qui lluiten per un món millor, exclusivament des de la clamorosa constatació de la necessitat d'una major justícia social, causa que tampoc no solament no podem ignorar sinó en la que hauríem de participar més perquè hi ha massa situacions que ofenen la dignitat de les persones i pobles, essent clarament contràries al voler de Déu.

Sumant-nos i agraint tot allò que es fa de bo des de tantes instàncies, per què no fem el possible per viure i ajudar a viure llegint la nostra història de cada dia, preferentment des de la perspectiva del triomf de la Vida i no des de la victòria de la mort? (1Cor 15,55).

Molt bona pasqua a tothom!

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El Papa de l'Evangeli del treball

1 de maig de 2011

La beatificació del papa Joan Pau II, aquest diumenge, ha tingut i tindrà lectures des de moltes diferents perspectives, també perquè en aquest dia coincideixen altres celebracions com la vuitada de Pasqua i el diumenge de la Divina Misericòrdia. Però jo vull convidar a viure-la a la llum de l'encíclica del mateix Joan Pau II, «*Laborem exercens*», de la qual anem a celebrar el 30è aniversari, perquè tampoc no podem oblidar la data en què s'escau, l'1 de maig, i el seu significat per al món del treball.

Tot llegint en el seu primer paràgraf —«l'Església considera un deure seu recordar sempre la dignitat i els drets dels homes del treball, denunciar les situacions en les que són violats els seus drets, i contribuir a orientar aquests canvis per tal que es realitzi un autèntic progrés de l'home i de la societat»—, ens vénen als ulls del cor tantes històries de treballadors en atur que fan aquest document de la màxima actualitat.

Si fem cas de les dades que dona el Departament de Pastoral Obrera de la CEE, ens trobem —entre altres— amb l'augment de l'atur de llarga durada que afecta els majors de cinquanta anys, el creixement de l'atur femení i l'agreujament de la situació dels joves que busquen el primer treball, sense oblidar les repercussions d'aquesta situació sobre els immigrants.

Igualment preocupant és la situació dels pensionistes, agreujada per la necessitat de fer front a deutes i crèdits dels fills, o a l'ajuda subsidiària que es veuen obligats a aportar al fer-se càrrec de l'alimentació i sosteniment dels nés.

L'encíclica «*Laborem exercens*» de Joan Pau II defensa que el treball humà és una clau, pot ser la clau essencial, de tota la qüestió social, si la mirem des de la perspectiva del bé de l'ésser humà (cfr. núm. 3). I també ens ajuda a veure que no es pot parlar de la dignitat de la persona, ignorant la dimensió i la realitat del treball humà (núm. 23). D'aquest plantejament de la primacia i dignitat sagrada de la persona en deriva la prioritat del treball sobre el capital (núm. 15) i sobre la tècnica (núm. 5).

Penso que una bona manera de festejar la beatificació del papa Joan Pau II fóra dedicar una certa atenció a l'encíclica citada: reflexionant-hi i traient-ne alguna conseqüència operativa.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Assemblea diocesana

8 de maig de 2011

Molts membres de l'Església de Lleida hi van treballar ja l'any passat arran de la convocatòria feta amb el text "Entre tots i per al bé de tothom" i coincidíem en la necessitat de construir plegats una Església més "sinodal": una Església en la que els laics vagin tenint més protagonisme, sentint-se corresponsables i no tan sols col·laboradors dels mossens, subjectes plenament actius de la missió evangelitzadora i no tan sols destinataris. Tots els batejats –clergues i laics– són Església, una comunitat orgànica que ha de viure com un conjunt i "sense l'absència" d'aquells que la constitueixen majoritàriament.

Enguany també estem fent un camí amb el text "La Iniciació Cristiana: Creure. Viure. Anunciar l'Evangeli" i, si Déu ho vol, també hi tindrem una Assemblea Diocesana el dematí del dia 4 de juny per tal d'anar donant passes perquè, com sabem, la "sinodalitat" és una mentalitat i una praxi i, quan a les nostres trobades compartim preocupacions, tots diem que cal actuar. Però ho haurem de fer sabent elegir l'orientació global que volem donar a la nostra actuació: Què és allò prioritari? Què hem de "privilegiar"? (i, per tant, què hem de deixar en segon lloc?). Per discernir i prendre opcions amb una certa garantia ens cal aprofundir i tenir present aquella recomanació de l'evangeli: "Qui de vosaltres, si vol construir una torre, ¿no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per acabar-la?" (Lc 14,28). Segurament és molt "bo" tot el que fem, però hem de pensar millor cap a on hem de dirigir les energies i recursos que tenim.

Encara més. Jesús ens ha dit: "¿Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se li n'esgarria una, ¿no deixa les noranta nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada?" (Mt 18,12). Aquesta qüestió hauria de ser actualment molt més inquietant, quan hi constatem tants distanciaments, i més tenint en compte que "Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat" (1Tim 2,4).

Vull insistir, doncs, en què a l'hora d'actuar és cada vegada més i més necessari que tots ens aturem a reflexionar i decidir (a fer opcions) quin tipus d'accions hem de dur a terme i perquè són avui les més convenientes. És un exercici de responsabilitat que ningú no pot obviar.

Les decisions actuals (deixant de banda visions i preferències particulars o partidistes) donaran el seu fruit més tard, apropant-nos a l'ideal de societat i d'església que tots desitgem i que estem cridats a construir "entre tots".

Però cal cercar sempre el camí i els procediments més adients en cada cas, com aquell "home assenyat que va construir la seva casa sobre roca.

Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca". (Mt 7, 24-25).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Vocacions d'especial consagració

15 de maig de 2011

Aquest diumenge, que anomenem "del Bon Pastor", s'escau la 48a Jornada mundial de Pregària per les Vocacions i voldria engrescar persones i comunitats a pregar, per aquesta intenció, a totes les Eucaristies de la nostra Diòcesi de Lleida. Les crides a una especial consagració sempre tenen un component de comunió amb Jesucrist i aquesta comunió porta també al descobriment del compromís de vida conseqüent. Totes dues realitats, la comunió i el compromís, s'han de sostenir amb una pregària joiosa i confiada, oferint la possibilitat de descobrir i intensificar la vocació personal de cadascú.

Paral·lelament i per tal d'escampar una bona llavor vocacional, cal contribuir –de paraula i d'obra– a donar una millor imatge de l'Església, com hem comentat en alguna trobada: un bon testimoni atge suscita vocacions. No podem negar les nostres infidelitats al voler de Déu ni les de l'Església en general, però per què no fixar-nos i posar ben de manifest les llums que, gràcies a Déu, també hi tenim? Viure obsessionats només per les ombres i pecats pot ser fins i tot malaltís, sobretot si no vivim implicant-nos més i més en il·luminar "des de dins".

Animo a promoure ambients de referència immediata en els que circulin valors cristians (família, comunitat educativa, grups i moviments de joves...) i a recórrer amb els joves itineraris que afavoreixin la seva clarificació i maduració vocacional. Suggerixo que els membres de les Delegacions d'Universitat, Ensenyament, Joventut, Catequesi i Família, considerin aquestes qüestions a les seves trobades i activitats. Que es mantingui un diàleg obert en tots i cadascun dels Consells Parroquials i Equips Arxiprestals sobre aquest tema a fi d'avaluar què s'està fent a dia d'avui de caire vocacional i què es programa per a fer en endavant. ¿Per què no es programa i es realitza una Jornada Vocacional a les nostres Catequesis i als Col·legis d'Església, de la mateixa manera que es parla cada any de possibles futurs universitaris o professionals? ¿No es podrien impulsar més experiències solidàries amb

adolescents i joves, seguides de la reflexió oportuna? Animo a una major creativitat i a col·laborar amb les iniciatives que, les Delegacions de Càritas, Missions o d'altres, puguin organitzar per aquesta finalitat. La solidaritat ha estat sempre un bon referent per a la crida vocacional.

Per despertar i madurar les vocacions necessitem mediacions oportunes. La mateixa vocació de sant Pere, segons el relat evangèlic, passa a través del testimoni del seu germà Andreu, el qual sent la necessitat de comunicar-li immediatament que ha trobat el Mestre i ha respost a la invitació de romandre amb ell. I el mateix passa amb Natanael, que rep la comunicació d'un altre deixeble, Felip (cfr Jn 1,41-45). Així ha succeït sempre a l'Església, com podem testimoniar molts de nosaltres mirant i agraïnt la història de la nostra pròpia vocació.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Diumenge i Eucaristia

22 de maig de 2011

La comunitat formada entorn de Jesús havia quedat interrompuda, trencada, desfeta des de Getsemaní, i es van tornar a buscar el diumenge quan van saber que Ell era viu. Van retrobant-se i el seu camí recomença compartint tots la mateixa experiència creient: "Hem vist el Senyor".

Hem de recordar que les trobades postpasquals amb el Ressuscitat tenen lloc ordinàriament durant un àpat normal i, a la vegada, una mica ritual i amb matisos eucarístics (Mc 16,14; Jo 21,12-13; Fets 1,4). El relat més clar és el d'aquells dos caminants cap a Emaús (Lc 24). Són àpats que anuncien i anticipen el banquet definitiu al Regne del cel: "Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua trobi el seu compliment en el Regne de Déu" (Lc 22,15-16).

Penso que aquest temps pasqual pot ser una bona oportunitat per ajudar-nos els uns als altres a superar una certa vivència superficial de l'Eucaristia, aprofundint més i més en aquesta presència salvadora del Ressuscitat: **"Feliços els convidats a la taula del Senyor"**.

¿Podem dir de debò que és principalment la fe en Crist Ressuscitat allò que ens reuneix a la celebració de l'Eucaristia? La trobada amb el Ressuscitat va canviar la vida dels apòstols... Què canvia en la nostra?

“Contemplem”, doncs, gestos, paraules, actituds... al Darrer Sopar (Jo 13): un amor que es fa lliurament, servei i sacrifici (Mc 10,45) acompanyat d'un gest programàtic, el lavatori de peus dels deixebles, que és la més alta manifestació de qui és Déu i l'anticipació de la Creu que dona tota la seva consistència a aquest gest. I un gest que va immediatament precedit i seguit per dues afirmacions importants de Jesús: al capítol anterior (12) diu “Qui em veu a mi, veu el qui m'ha enviat”. I al següent (14), respon a Felip: “Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare”. És a dir: ¿m'has vist rentar els peus? Has vist el Pare.

I Jesús tracta d'ajudar-los a madurar en l'estil del seu seguiment: “¿Enteneu això que us he fet?” “...també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. ...Ara que heu entès tot això, **feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!**”.

Tant de bo el Senyor ens concedeixi comprendre i assimilar aquestes “benaurances”.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Beneïm el Senyor tots plegats

29 de maig de 2011

Durant aquest curs hem anat compartint anàlisi, confrontació amb l'evangeli, judici crític amb ànim constructiu, acció de gràcies al Senyor que ens fa costat i es refia de nosaltres... I, ara, a les portes d'una nova Assemblea Diocesana el proper dissabte, vull compartir una petita reflexió en la que –penso– cal insistir.

Tot i que aspirem a una Església Catòlica, diocesana i universal, en la que brilli al màxim la puresa evangèlica, sabem que mai s'ha donat aquesta perfecció, ni tan sols en les admirades i exemplars primeres comunitats de les quals ens parla els Fets dels Apòstols (i per això “ecclesia semper reformanda”). Tanmateix, la història de l'Església passada i present a Lleida i al món sencer, està plena de persones, grups i institucions que han estat i són testimoni evident d'aquella “llum i sal de la terra” que Jesucrist ens va encarregar ser. Per tant, beneïm el Senyor més i més.

Personalment agrairé sempre que se'ns ajudi a descobrir les nostres deficiències, que tots hem d'assumir amb realisme, sense perdre la pau i amb voluntat de transformar-les positivament. Però no les postures d'aquells

“profetes de calamitats”, com els anomenava el Beat Joan XXIII, que es limiten a assenyalar preferentment (si no exclusivament) els ‘dèficits’ eclesials (i a desqualificar-los), sense ajudar a construir ni esforçar-se en trobar vies de solució.

Benvingudes siguin totes les aportacions solidàriament responsables, moltes d’elles fruit de persones i grups que acompanyen la seva reflexió amb un testimoni de vida el més evangèlic possible i participen activament en la renovació de la comunitat eclesial a la que pertanyen pel Baptisme. Benvingudes totes les iniciatives de persones, grups i institucions eclesials que, sentint-se branques d’un mateix arbre (l’Església de Lleida) vulguin contribuir al creixement de la llavor de l’Evangeli escampada a les nostres terres des de segles.

Benvinguts, sobre tot, si volen –si volem tots plegats– anar donant passes amb modèstia, procurant respectar el dia a dia de les nostres comunitats, institucions d’església, grups, delegacions, etc. i les seves diferències i particularitats, però, a la vegada, integrant-les en aquell objectiu comú que són les prioritats pastorals diocesanes assenyalades després del convenient discerniment fet “entre tots i per al bé de tothom”.

Vull recordar que ens hem decidit a treballar-ne dues especialment: activar la iniciació cristiana en una època d’increença i ser presència d’església en la nostra societat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

En la nostra era digital

5 de juny de 2011

Les noves tecnologies ens fan aprendre i pensar d’una manera nova molt aprofitable per establir relacions i construir llaços de comunió al servei del bé integral de la persona i de la humanitat. Poden contribuir a satisfer el desig de sentit, de veritat i d’unitat que continua essent l’aspiració més profunda de la persona. Per això, el Papa demana «Veritat, anunci i autenticitat de vida» a la nostra era digital en el missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions que l’Església celebra avui, dia de l’Ascensió.

Les formes interactives de comunicació substitueixen cada vegada més a la recepció passiva i permeten a cada persona realitzar la pròpia vocació comunicadora. Sobretot el jovent és el que viu amb més força aquest canvi

en la comunicació obrint-se amb entusiasme i curiositat a les xarxes socials on hi ha noves formes de relació interpersonal i possibilitats de compartir i d'establir amistats, però haurien de venir acompanyades sempre de fidelitat a la veritat, sense caure en la trampa de construir un «perfil» artificial.

És un fet que Internet i els mitjans personals permeten obrir espais al diàleg amb els usuaris com a subjectes que poden integrar-se en la comunicació aportant continguts. L'Església accepta també aquest desafiament per tal d'oferir a l'home contemporani el missatge de Jesús. Però, a la vegada, demana no caure en la dispersió: a dia d'avui ens agraden molt les estadístiques, però el valor de la veritat que volem compartir no rau en la popularitat o la quantitat de connexions que provoca. Ens cal dedicar temps a reflexionar críticament sobre les nostres relacions humanes per tal d'alimentar aquelles que siguin realment profundes i duradores. El contacte virtual no pot substituir el contacte humà directe, en tots els aspectes de la nostra vida. També en l'era digital, tots hem de sentir la necessitat de ser persones autèntiques i reflexives. Quan intercanviem informacions manifestem la pròpia visió de les coses i tots hi quedem implicats.

A més, un cristià present en el món digital sap que s'ha de comunicar de manera respectuosa i responsable i que la seva comunicació evangèlica en la xarxa cal que vingui acompanyada del testimoni coherent amb el propi perfil, mirant què i com es comuniquen les pròpies preferències, opcions i judicis. El cristià cal que doni raó de la seva esperança (cf. 1Pe 3,15) també en les noves plataformes. No basta posar-hi continguts religiosos o eclesiàstics...

El Successor de Pere ens convida a unir-nos amb confiança i creativitat responsable a la xarxa de relacions que l'era digital ha fet possible, perquè aquesta xarxa és part integrant de la vida humana i està contribuint a noves possibilitats de comprensió i apropament que, si reproduïm l'estil de Jesús ressuscitat quan es va fer company de camí dels deixebles d'Emaús (cf. Lc 24,13-35), pot afavorir un diàleg que gradualment ens porti a la comprensió del misteri i a manifestar tot allò que portem al cor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Pentecosta, l'Església en el món

12 de juny de 2011

La Pentecosta ens demana atrevir-se a traspasar els murs del Cena-cle i passar a actuar amb més confiança en l'Esperit del Ressuscitat que no deixa d'empènyer «mar endins». És el contrari de girar sobre nosaltres mateixos, atrapats en tasques i apostolats més aviat «de manteniment» i/o amb poques ganes de «sortir de Jerusalem».

Fixant-me en l'Objectiu Prioritari que ens hem assenyalat per al futur immediat a Lleida (**una millor presència d'església en el món**), he recordat una metàfora que expressa molt bé la necessitat d'una comunicació més immediata entre aquestes dues instàncies, particularment entre l'Església i les joves generacions: «penso en una Església gira-sol que, prenent llum des de l'alt, gira el cap vers aquells que no tenen l'ànim per apropar-se...».

Celebrant en aquesta nova Pentecosta el naixement de l'Església, demanem una vegada més a l'Esperit Sant que en omplir-nos dels seus dons ens faci créixer en dinamisme i en capacitat de descentrar-nos, pensant i vivint més per als altres. És amb aquesta intenció que ens apleguem de tantes maneres a pregar, reflexionar i discernir orgànicament, intentant promoure la participació dels batejats que hi vulguin aportar la seva contribució responsable, segons carismes i vocacions, sense deixar-se reduir al paper de simples consumidors, ni que sigui de sagraments.

Moltes vegades tinc present aquella imatge de sant Francesc d'Assís, al qual molts considerem el millor deixeble del Jesús de l'Evangeli, qui volent posar Déu al primer lloc de la seva vida (sense cap caricatura o deformació), dedicant-li temps, concentració i passió, en escoltar aquella veu a sant Damià («vés, repara la meua casa...») és capaç de prendre la decisió de viure apassionat per l'Església, per reparar l'Església de Jesús...

Comptant amb la Gràcia de Déu, hem de fer tot el possible per aconseguir a Lleida una Església «gira-sol», una Església per a tothom, en la qual els catòlics «prenent la llum de l'alt» (no d'aquell petit sol que escalfa ocasionalment segons circumstàncies o conveniències de grup o ideologies), girem els nostres caps, els nostres cors, la nostra atenció preferent cap aquelles persones i realitats que van allunyant-se per tants motius i als qui hem d'oferir la Bona Nova de Jesús «remant mar endins», com també ens ho demana el Successor de Pere quan repetidament ens crida a una nova evangelització.

La nostra Església, cadascú dels seus membres, hem de prendre més seriosament el mandat del Senyor: «Aneu i anuncieu a tots...», «Sereu els meus testimonis a Jerusalem, a Samaria i fins als límits més llunyans de la

terra». La comunitat de Jesús s'ha de seguir manifestant cada dia com ho va fer la primitiva comunitat apostòlica, fins i tot empesa pel rebuig i les persecucions que mai tampoc no han faltat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Vida consagrada contemplativa

19 de juny de 2011

La Vida consagrada contemplativa és tot l'any un referent de «transcendència» per a molts, i en tenim un bon exemple en la nostra Comunitat Carmelita de la Caparrella. Però cal que sigui centre d'atenció especial en aquest diumenge que l'Església celebra la solemnitat de la Santíssima Trinitat. Si molts cops hem demanat confiadament: «si us plau, reseu per tal assumpte!», avui és just que siguem nosaltres els qui beneïm el Senyor per les persones de Vida consagrada que, responent a la crida de Déu, s'han fet disponibles «del tot» i s'han desinstal·lat de manera radical al servei del Regne.

I és un bon dia també per valorar més i millor la vida d'oració, la seva necessitat i la seva pràctica perseverant malgrat tantes ocupacions. Un cristià és un seguidor de Jesús, un seu enamorat, i cal dedicar-li atenció i temps molt generosament, multiplicant la trobada personal amb Ell, replantejant-nos les coses a la llum de la seva Paraula i de la seva Presència, deixant-nos purificar i renovant la nostra decisió de seguir-lo en el lliurament que ha fet de si mateix en la creu, associant-nos-hi també nosaltres. Una vida d'oració no és per a res un formalisme i menys s'ha de reduir a una pràctica exterior o a un acte de pietat individual que deixi les nostres consciències tranquil·les o que ens permeti refugiar-nos espiritualment en un sospitós «fervor».

Segons l'evangelí de sant Joan —ho meditàvem el Dijous Sant— Jesús ens exhorta insistentment a romandre en Ell i romandre units. I aquesta idea d'unitat passa enseguida a la catequesi dels apòstols que la prediquen i la promouen: unitat que vol dir uns mateixos sentiments en Jesucrist (concòrdia) i un interès seriosament solidari (germandat i igualtat en la caritat).

Cal viure, doncs, els moments d'oració sempre com un acte eclesial, de manera que ens dugui a cercar i afavorir una vida de comunió amb tots aquells amb els quals formem un sol cos en 1Cor 10,16-17). No és possible estar units al Cap sense estar-ho amb els seus membres. Després de fer

oració s'hauria de notar el nostre afany de generar «comunió», creixent en comprensió, en capacitat de perdó, en amor efectiu, superant tot el que separa i apropant-nos més els uns als altres, i sentint com a propi tot el que afecta els germans, sobretot els seus patiments tantes vegades injustos.

Que el testimoni dels membres de la Vida consagrada contemplativa ens ajudi a purificar cada dia la nostra fe i, servint-nos els uns als altres, continuï il·luminant el nostre caminar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Aquelles comunitats primeres

26 de juny de 2011

La Diada de *Corpus*, com cada diumenge, ens reunim per *partir el pa, anunciar la mort del Senyor i proclamar la seva resurrecció*, actualitzant d'aquesta manera la Pasqua i, en aquesta ocasió, amb un afegit processional que vol solemnitzar “*exteriorment*” l'Amor proclamat i viscut per Jesús com a servei, donació, comunió.

Des dels primers temps de l'Església hi ha aquesta vinculació Eucaristia-Amor fratern, com ens ho recorda un valuós testimoni de Sant Justí, màrtir del segle II, que afirmant com, des que ho van rebre dels Apòstols en aquells tractats que anomenem evangelis, sempre no han deixat mai de fer-se'n mútuament memòria del que Jesús els havia manat quan va prendre pa, va donar gràcies i va exclamar: *Feu això per celebrar el meu memorial; això és el meu cos*; i després agafà igualment un calze, va donar gràcies i va dir: *Això és la meua sang* (...). I recorda les condicions indispensables per a participar-hi: creure que és veritable el que ensenyem, haver-se rentat en el baptisme que perdona el pecat i dóna nova vida, i viure tal com Crist ens va ensenyar.

Ell diu que el motiu seriós és “perquè no mengem l'eucaristia com si fos un pa ordinari, ni la bevem com una beguda usual” (...) i explica que “el dia que anomenem del Sol (el diumenge), hi ha una reunió de tots, tant dels que viuen a les ciutats com dels que viuen a la ruralia: llegim els profetes o els tractats dels Apòstols. Després, el que presideix fa una admonició, una exhortació, perquè imitem de paraula i d'obra uns misteris tan sublims. Després ens aixequem tots i recitem unes pregàries i, finalment l'oració, porten pa, vi i aigua; el president diu amb gran fervor les pregàries i l'acció de gràcies,

i el poble aclama: *Amén*. I es distribueix l'aliment sobre el que s'ha donat gràcies; en participen tots els presents, i és portat pels diaques als qui no han pogut assistir-hi. I els qui són rics i volen fer-ho, dipositen dons segons el que creuen oportú; el que ha estat recollit es lliura al president, el qual socorre els orfes i les viudes, els que es troben en la indigència a causa de malalties o altres causes, també els empresonats i els pelegrins vinguts de molt lluny. El dia del Sol, doncs, ens reunim tots perquè és aquest el dia en què nostre Senyor Jesucrist, Salvador nostre, ressuscità d'entre els morts. El dia abans del dia de Saturn, l'havien crucificat i, al cap de tres dies, és a dir, el dia del Sol, es va aparèixer als seus Apòstols i als deixebles, i els va ensenyar tot el que nosaltres posem a la vostra consideració.”

El Corpus, **Dia de Caritat**, és una bona ocasió per renovar les “*motivacions fonamentals*” del nostre obrar a favor del proïisme. El repte permanent per als qui volem fer les coses a l'estil de Jesús serà, no sols mirar el que fem sinó, com i perquè ho fem i quin esperit ens mou a fer-ho així. Perquè l'Eucaristia té necessàriament aquesta dimensió dinàmica que ens du a mirar el proïisme i les seves necessitats, sobretot el proïisme més fràgil (aquell que en el món bíblic és representat per l'orfe, la viuda, els malalts, els empresonats, els forasters...)

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ordenació Presbiteral de Josep Vicent Forner Calpe

El proppassat diumenge, 5 de juny, en la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, s'ha celebrat a la Catedral de Lleida l'ordenació Presbiteral de Josep Vicent Forner Calpe de mans de Mons. Joan Piris. La Catedral exultà de goig i agraïment per aquest nou prevere guanyat per l'Església de Lleida. Família, amics, membres del Seminari del Poble de Déu, del qual pertany en Josevi, i tota l'Església sencera de Lleida ho expressà amb la seva presència i la seva participació.

En l'homilia, el Bisbe Joan, dirigint-se-li a ell, digué: “Estimat Josevi: “La història de l'Església que comença amb l'Ascensió i la vinguda de l'Esperit és la història d'allò que fa aquest Esperit amb les persones que, com tu, volen deixar-se conduir per Ell. Una història de la que tots nosaltres hi formem part i en la que contem amb l'ajuda d'aquell que ens ha cridat i enviat”

La celebració fou acompanyada musicalment pel “Petit Cor de la Catedral”, així com per un nombrós grup de joves de la Delegació de joves del nostre Bisbat. El seu cant de Comiat “Aquí em tens, Senyor!” expressà l'esperit del nou i jove prevere, així com també les seves paraules finals d'agraïment, que foren seguides amb un fort aplaudiment, també de gratitud, per part de tots els assistents.

Homilia de Mons. Joan Piris

*El nostre és un temps d'evangelització i de tensió missionera...
i ens calen 'testimonis' de la Paraula i de l'obra de Jesús*

L'Ascensió és el final de la presència física de Jesús i la inauguració d'un temps nou, el “temps de la comunitat”, el temps de l'Esperit i el temps de l'Església “missionera” que, animada per aquest Esperit Sant, és enviada a donar testimoni del Ressuscitat fins als extrems més llunyans de la terra.

Un enviament que cal acollir amb plena responsabilitat i una tasca que no té res a veure amb la temptació d'aquells primers deixebles de Jesús que volien “restaurar la sobirania d'Israel”. La temptació de restaurar sobiranies... potser encara avui és massa present en algunes persones i grups, però Jesús ha deixat ben clar amb la seva manera de viure que el repte, la tasca a la que som enviats, és fer un món de germans i no de “sobirans”. Ell, amb paciència pedagògica, ha continuat parlant-los del Regne de Déu (Fets 1,3) i els ha suggerit tornar a la ciutat (a Galilea) en l'atesa del do de l'Esperit que els habilitarà per a la missió. Aquell temps de permanència en

la ciutat ha fet més consistent la seva vida de comunitat i més intensa la seva pregària, i és així com van intuït amb més claredat que allò que el Senyor els encarrega és prolongar la seva missió i sempre amb la seva assistència: ¡Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món...!

Curiosament, per aquesta última trobada amb els deixebles, Jesús ha triat novament la muntanya i la Galilea on tot havia començat; on l'han escoltat parlar de Déu de tantes maneres; on l'han vist alleujant els sofriments, oferint el perdó de Déu i acollint els més marginats... Això és el que han de transmetre.

La muntanya en la Bíblia ha estat sempre el lloc privilegiat de la manifestació de Déu, i la Galilea ha indicat sempre un espai de frontera i d'obertura a l'exterior. Muntanya i Galilea simbolitzen, alhora, trobada entre cel i terra i obertura a la missió universal a la que els deixebles són enviats per Jesús... Cap racó de la terra, cap país, cap grup de persones queda exclòs en principi... És tota la humanitat la destinatària de la Gran Notícia. Han de proclamar-la «arreu del món». Ell es mostra viu i els deixebles, que han tingut la possibilitat d'experimentar la realitat de la seva victòria sobre la mort, ara tenen l'encàrrec precis d'anunciar-ho i fer-lo present en cada temps i lloc amb la creativitat i els mitjans que el Senyor posi al seu abast i segons els diferents carismes i vocacions que l'Esperit Sant reparteix.

En aquest context participem avui en l'ordenació d'un nou prevere, actualitzant sacramentalment aquell mateix enviament i essent testimonis d'una nova vinguda de l'Esperit. L'Esperit que tots nosaltres hem rebut en el Baptisme i que ens capacita per a participar corresponsablement en l'única missió de la comunitat eclesial.

Estimat Josevi: la història de l'Església que comença amb l'Ascensió i la vinguda de l'Esperit és la història d'allò que fa aquest Esperit amb les persones que, com tu, volen deixar-se conduir per Ell. Una història de la que tots nosaltres hi formem part i en la que contem amb l'ajuda d'aquell que ens ha cridat i enviat.

La nostra fe ens assegura que l'Ascensió de Jesús és el preludi d'una llarga ascensió de la humanitat regenerada i destinada a aquesta mateixa glorificació. Mentre peregrinem en aquest món, encara no la compartim de manera plena, però estem cridats a viure-la amb una esperança joiosa i activa, encaminant els nostres passos i els dels nostres conciutadans cap a la pàtria futura. Jesús vol que hi formem part d'aquesta humanitat i col·laborem en la seva ascensió essent-ne al seu interior sal, llum i llevat. La nostra és una vocació i una proposta apassionant que hem d'agrair recordant tots que, per una part, ens envia a il·luminar: «ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots

els qui són a la casa» (Mt 5,15); i per l'altra ens demana fer-ho de manera responsable perquè «si la sal perd el gust, ¿amb què la tornaran salada?» (Mt 5,13).

Des d'aquest mateix plantejament responsable vull recordar-te (i a mi mateix i a tots els que compartim la mateixa fe) una cosa que considero essencial per a l'exercici del sacerdoci ministerial: Jesús, per arribar a l'Ascensió, abans va abaixar-se situant-se a la cua de la humanitat, prescindint de tota actitud de poder, i ensenyant els seus –amb paraules i obres– la necessitat de rebutjar tota dominació, d'estimar incondicionalment a tothom i de fer-se servents els uns dels altres. El fet diferencial del cristià és aquest davallament, com el de Jesús, al fons de l'existència de tants fills de Déu marginats, a la profunditat del dolor humà. Baixar fins la mort per tal que tothom hi pugui i pugui seure a la taula de la vida. Quan això es fa, s'ha iniciat ja el camí de l'ascensió cap a Déu.

Germanes i germans: el nostre és un temps d'evangelització i de tensió missionera... i ens calen 'testimonis' de la Paraula i de l'obra de Jesús. Ell torna avui a recordar-nos que compta amb tu i amb mi per aquesta missió perquè sense testimonis no hi ha transmissió. Una tasca que és clarament superior a les nostres forces, però comptem amb Ell que segueix viu en les nostres comunitats, segueix amb nosaltres i entre nosaltres curant, perdonant, acollint... humanitzant la vida. Una tasca que demana una resposta de vida acompanyada de les senyals que en donaran credibilitat (amor incondicional als altres, capacitat de perdó i comunicació de vida i alliberament...) Senyals que ens han d'identificar com a seguidors de Jesús i garantiran que el missatge que anunciem és el seu.

En aquest dia de l'Ascensió del Senyor, continuem celebrant el misteri central de la nostra fe, Déu que ha ressuscitat el seu Fill d'entre els morts i l'ha elevat per asseure'l a la seva dreta com a Senyor de l'univers. Esperant el seu retorn gloriós, nosaltres vivim com a membres del seu cos gràcies a l'Esperit que ell ens dóna.

Reafirmem-nos, doncs, en el que hem dit a l'oració inicial: Concedi-nos, Déu totpoderós, el do d'una alegria santa i el goig d'una fervent acció de gràcies, perquè l'Ascensió de Crist, el vostre Fill, és també la nostra elevació, i la glòria on ha arribat el Cap també el cos té l'esperança d'arribar-hi.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Estatuts Caritas Diocesana

Decret

Amb data 12 d'abril de 2005, es van aprovar pel meu antecessor Mons. Francesc Xavier Ciuranet i Aymí, "ad experimentum", els Estatuts de Caritas Diocesana de Lleida, la qual ha dut a terme, des d'aquella data i fins al moment present, la seva organització i finalitat caritativa i social de manera satisfactòria.

Així doncs transcorregut un temps més que suficient des d'aquella primera aprovació, pel present, i amb caràcter definitiu, s'aproven els esmentats Estatuts, pels quals continuarà regint-se la institució Caritas Diocesana de Lleida.

Lleida, a quinze d'abril de dos mil onze

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Per manament del Sr. Bisbe

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Carta al clergat de Lleida

25 de maig de 2011

Benvolguts germans:

Com tots coneixeu, en l'**Assemblea Diocesana** que celebrarem si Déu vol el matí del proper dia 4 de juny, volem presentar públicament els **Candidats laics** que vosaltres mateixos considereu objectivament preparats per a rebre del Bisbe **encàrrecs públics** a les Unitats Pastorals: Ministeris Instituits o Reconeguts i d'Animació de les Assemblees Dominicals en atesa de Prevere (ADAP).

Aquesta presentació pública a la Comunitat Diocesana és un signe que alguns Mossens han considerat oportú i convenient per a l'exercici posterior d'aquests ministeris i que pot facilitar l'acceptació en les Comunitats locals. L'han anomenat com una espècie de "Ritus d'Admissió".

Espero i confio en rebre (abans del dia 1 de juny) els **noms** de les persones que cada Unitat Pastoral o Arxiprestat o Grup de Parròquies veïnes presenta a tal efecte.

Tot agraint el vostre interès i participació, us saluda el vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Als nenes i nenes de Primera Comunió

Lleida, 8 de Juny de 2011

Estimat:

En primer lloc, vull felicitar-vos, a tu i als teus pares, perquè has fet la Primera Comunió o la faràs aquests dies propers. És un moment molt important. Has rebut per primera vegada Jesús. Des d'ara el podràs rebre sempre que visquis com Ell vol. Els teus pares, que volen el millor per a tu, t'ajudaran perquè estimis cada dia més Jesús, acudint a Ell, sobretot per escoltar la seva Paraula i rebre el seu Cos en la Missa dels diumenges i festes.

Vull recordar-te una cosa: Jesús t'estima. Tu també l'has d'estimar, i en sentiràs una alegria molt gran. I perquè puguis manifestar aquesta alegria de sentir-te molt a prop de Jesús, que has rebut en la Comunió, et convido a participar en la celebració de la Festa que, en honor de Jesús, es farà a la teva parròquia el dia del Corpus, diumenge, 26 de juny. Confio que els teus pares i familiars et voldran acompanyar.

I una altra cosa. Amb la celebració de la Primera Comunió, no s'ha acabat la teva formació cristiana. Més bé ha començat ara. I l'has de continuar altres cursos, que serviran per preparar-te, ja des d'ara, per al Sagrament de la Confirmació. Per això, aprofito aquesta carta per animar-te a participar a la classe de religió del col·legi i a les activitats que es fan a la teva parròquia o col·legi per ajudar-te a ser fidel a Jesús: catequesi, escolania, esplai, grups de formació i apostolat de nens i nenes. No descuidis la teva formació cristiana.

Rep tot el meu afecte. Prego molt per tu i espero saludar-te personalment algun dia.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

*Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Abril	29	P. Sant Llorenç (col. Mater Salvatoris)	32	48
Maig	6	P. Sant Martí	3	5
Maig	7	Juneda	3	5
Maig	7	P. Sant Ignasi (col. Montserrat)	10	18
Maig	8	Castelló de Farfanya	3	6
Maig	8	P. del Carme	7	14
Maig	20	P. Sant Llorenç (col. Terraferma)	11	–
Maig	21	Vilanova de Segrià	5	–
Maig	22	El Soleràs	1	3
Maig	27	P. Sant Llorenç (col. Arabell)	–	18
Maig	28	P. Sta. Teresa Jornet	2	4
Maig	29	Granyena	3	1
Juny	6	P. Sant Llorenç (col. Sta. Anna)	4	5
Juny	10	P. Nativitat de la Mare de Déu	4	8
Juny	12	P. Mare de Déu de Montserrat	9	10
Juny	18	Castelldans	10	10
Juny	25	Borges Blanques	7	11

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 20 de juny

El dilluns dia 20 de juny, el Sr. Bisbe. Joan Piris i 16 preveres que formen part del Consell de presbiteri, es reuní per tractar el següent ordre de dia:

Pregària de l'hora intermèdia. Aprovació de l'acta anterior i seguiment d'acords i temes.

Acte seguit es revisà l'Assemblea Diocesana del 4 de juny, en la que foren destacats com a punts positius: l'assistència i participació, la joia en l'ambient, i l'oportunitat de tenir una visió general de la diòcesi.

Com a propostes per altres assemblees s'ha recordat que l'Assemblea diocesana és un moment de globalització i de visualització del projecte pastoral de la Diòcesi, i que també cal que reculli la vida de les parròquies i associacions eclesials, i que ha de servir per obrir camins de futur.

El vicari general, Mn. Ramon Prat digué que les propostes en la intervenció del bisbe en la dita Assemblea, s'han recollit molt positivament per la resta de vicaris generals de Catalunya en una reunió posterior.

El Sr. Bisbe, manifestà que va sortir content de l'Assemblea, i precisà que en l'acte final d'aquesta, en la presentació de persones cridades a rebre futurs ministeris laïcals, ell va voler visualitzar aquesta crida però que encara no ha fet cap nomenament concret.

Un prevere manifestà que caldria explicar més als mossens i als laics, la necessitat i el rol dels ministeris laïcals.

En el punt següent de l'ordre del dia es tractà la **Revisió de les unitats d'acció pastoral.**

El Sr. Bisbe va presentar un fulletó amb el títol: Les unitats pastorals (i la Unitat d'Acció Pastoral)

Ell va dir que els equips en les d'unitat d'acció pastoral no són tan sols de treball, sinó que formen una petita comunitat, en la que també té importància la figura i la missió del moderador-prevere d'aquests equips.

Les posteriors intervencions dels membres del Consell presbiteral apuntaren que:

- Cal caminar sabent cap on anem i pas a pas.
- Es fa necessari aprendre a treballar en equip (preveres, laics...) i es proposa fer alguna jornada de formació en aquest sentit.
- Que es treballi en les reunions dels arxiprestats.

El següent punt de l'ordre del dia fou la presentació de la prioritat diocesana per al curs vinent que és la Presència de l'Església en la nostra societat.

Mn. Ramon Prat, Vicari general feu una presentació teològica i pastoral d'aquesta prioritat amb els següents punts:.

En la introducció recordà que aquesta prioritat no és una innovació, sinó que estem en continuïtat amb la prioritat de la Iniciació Cristiana.

Seguidament assenyalà uns **Reptes personals i estructurals i uns Signes d'esperança**. Entre aquests darrers destacà la presència de cristians en la societat (associacions, professions, etc.), i la realitat de les parròquies, i moviments, etc.

A continuació indicà uns criteris per l'actuació, com ara:

- a. L'exigència personal i comunitària de la missió evangelitzadora.
- b. La doctrina de l'Ensenyament Social de l'Església.
- c. Parròquies, comunitats i institucions atentes a la realitat social.

I finalment proposà unes **directius d'acció**: fer una cartellera informativa dels serveis de l'Església per exposar-la a les parròquies; preparar un programa de formació dels cristians en l'Ensenyament social de l'Església; assegurar l'acompanyament espiritual i pastoral de persones compromeses socialment i en la política activa; propiciar una trobada del Bisbe amb els cristians compromesos en la política activa, i que al Consell de Pastoral Diocesà es parli d'aquesta temàtica.

Com a conclusió proposà: **La fe es manifesta en l'esperança i es realitza en la caritat.**

Després de l'aportació de Mn. Prat s'obrí un torn d'aportacions dels participants que anaren en la línia de recordar que estem al servei de la societat i amb voluntat de complementarietat.

També es considerà important la presència activa del cristians en el món (pares/mares en les Ampes, associacions de veïns, etc), i es veié interessant la proposta de la trobada del bisbe amb persones cristianes compromeses en política, així com s'animà als cristians a manifestar llur fe en el seu àmbit social.

A la vegada es recordà la presència de laics cristians que ja estan en espais socials i es demanà com fer per a què tinguin un suport i acompanyament per part de l'Església.

També es parlà que a les parròquies fora bo que es fomentin espais de reflexió entre les persones que ja estan compromeses en la societat.

La sessió del Consell presbiteral s'acabà a les 14.15 hores, amb el dinar de germanor.

Vicaria de Pastoral

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 8 d'abril

El dia vuit d'abril de dos mil onze, a les 19 h, tingué lloc una sessió ordinària del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església, presidida pel Bisbe diocesà. Es començà amb una pregària, seguida de la preceptiva aprovació de l'acta de la sessió anterior. El primer tema de l'ordre del dia fou la preparació de l'Assemblea Diocesana del dia quatre de juny, informant-se del treball fet fins ara, recordant les actituds necessàries, estudiant el caire que se li hauria de donar, etc. El Vicari episcopal de pastoral va repassar les respostes rebudes des dels diversos grups, tot lliurant un resum del treball de les dues primeres sessions; a continuació Mn. Daniel Turmo va presentar una breu ponència sobre el catecumenat, dintre del marc de l'objectiu diocesà d'enguany: la iniciació cristiana. A continuació hi hagué un torn de deliberació on es parlà reiteradament d'esperança i confiança.

Com a segon tema de l'ordre del dia se'ns informà de la JMJ 2011 de Madrid, fent la Delegada de joves i el Delegat de vocacions una crida a la participació que hauria de ressonar des de les parròquies i Delegacions i Secretariats diocesans. Finalment, hi hagueren diverses informacions: sobre el COF, les jornades de dol, l'Adoració diürna a l'església de sant Pere de Lleida, la trobada de monitors d'esplai de Catalunya a Lleida, etc.

Essent les 21.30 h., i sense cap altre tema a tractar, el Bisbe va agrair el treball fet i clogué la sessió, esperonant tothom a participar en l'Assemblea Diocesana.

Assemblea diocesana

4 de juny de 2011

Entre la utopia i la necessitat

Propostes Pastorals de Mons. Joan Piris

Reflexionant a la llum d'allò que hem rebut dels grups, us presento diferents **"propostes pastorals"**:

1. Se'ns diu de moltes maneres que tenim una bona part de la comunitat diocesana necessitada d'iniciació, per tant penso que la nostra **opció bàsica** hauria de ser posar en marxa **itineraris diversificats d'iniciació o reiniciació cristiana dels adults** segons les diferents situacions, mirant de

potenciar la comunitat cristiana i prioritzant l'atenció a les famílies, (treballant amb un criteri evangelitzador i no subordinar fàcilment tot el que representa la Iniciació Cristiana al tema de l'administració dels sacraments i les seves "urgències" ...).

2. Proposo potenciar **la formació dels agents de pastoral**, particularment la formació **específica** dels membres dels **Equips d'Agents Instituits** (o Ministeris Laïcals) en les Unitats Pastorals: cal aprofitar millor el que ofereix l'IREL i crear espais de discussió i diàleg amb el món que ens envolta.

3. Igualment considero fonamental cuidar en la pràctica l'Epiritualitat **de comunió**: això implica oració personal i comunitària, escolta de la paraula de Déu, fraternitat real, unitat en la missió des de la diversitat i la complementarietat de dons i carismes, i comunió real amb l'Església Diocesana i el seu Bisbe (revisem-nos sobre aquests punts).

4. Per als adults que demanen els Sacraments de la Iniciació cal **instaurar el Catecumenat a nivell diocesà** amb la col·laboració de les Parròquies dels candidats.

I per als adults ja batejats que reinicien el seu procés creient, s'hauria d'oferir a nivell arxiprestal o interparroquial un **itinerari catecumenal** o Catequesi d'adults (amb materials del SIC). Això pot ser útil també per a la preparació a la **Confirmació**.

5. En general, la preparació per al **Baptisme** haurà de tenir un temps adequat, amb continguts i dedicació igual o superior al que es dedica ara a preparar els sacraments de l'Eucaristia (1a Comunió) o el Matrimoni. (En el procés d'admissió, tot i esmerant-nos en l'acollida pastoral, mirar de recuperar d'alguna manera els anomenats "escrutinis" ...).

6. Per a les **famílies** que demanen la **1a comunió** dels fills, cal fer "**necessària**" la **participació de pares i mares en les trobades formatives** i que, al mateix temps i per coherència, s'impliquin en el procés catequètic dels seus fills (catequesi familiar).

7. En allò que fa referència a les Unitats Pastorals, penso que cal configurar-les de manera que arribin a ser **Unitats d'Acció Pastoral**.

8. Atès que en les respostes, opinions i experiències que s'han anat manifestant s'apunta a una certa reconstrucció de l'acció eclesial (no tan sols a qüestions organitzatives) cal promoure **Ministeris Laïcals "instituits"**. Fa uns mesos ja vam tenir un col·loqui sobre aquest tema al Consell de Presbiteri i al Consell Diocesà de Pastoral (acompanyat amb una Nota-Resum que molts coneixen i que es va publicar a la Web del Bisbat i al Butlletí).

Comentari a les Propostes 7 i 8

1. Configurar les Unitats d'Acció Pastoral

Un any abans de venir jo a Lleida (ja en setembre de 2007) consta a les Actes dels Consells de Pastoral i de Presbiteri l'acord de revisar les Unitats Pastorals... Ara, sense oblidar les nostres prioritats pastorals (la Iniciació Cristiana i la presència de l'Església a la Societat), em sembla una necessitat **optar per una pastoral "orgànica"** (que és més que fer coses plegats)= **unir forces** posant en marxa **serveis inter i/o supraparroquials**. (Ja n'hi ha de preparació al matrimoni, de catequesis, de caritat... Podríem tenir-ne altres...) Pot semblar aconsellable començar –o reforçar– algun “projecte ben concret” assumit per dues o més parròquies veïnes, com ja ho es-tan intentant en algunes demarcacions del Baix Segre, del Baix Urgell, i Capponet...

Això implicarà una readaptació del subjecte eclesial: La Unitat d'Acció Pastoral la formen –cal que sigui així– “varies comunitats parroquials” compromeses de manera orgànica en una acció pastoral compartida, expressada amb ministeris diferents, amb la guia d'un prevere “moderador” (en equip amb els altres preveres, diaques, laics i membres de vida consagrada –si n'hi ha–). La finalitat és una acció missionera més eficaç i evangelitzadora, cercant respondre a les particularitats del territori corresponent, i involucrant més persones en una progressiva integració de carismes i ministeris...

Aquesta manera de fer reclama capacitat d'adaptació i flexibilitat tant als responsables pastorals com als feligresos, perquè –repeteix– es tracta d'integrar entre sí un conjunt articulat de parròquies (i altres centres eclesials) per a complementar-se.

Convé recordar que és el mateix Codi de Dret Canònic el que suggereix “agrupacions peculiars de parròquies amb la finalitat d'afavorir la cura pastoral mitjançant una activitat comú” (c.374,2) i amplia el concepte de ‘cura pastoral’ reconeixent també als no preveres el poder cooperar-participar en ella precisament a nivell parroquial i amb reconeixement explícit per part de l'autoritat. I el c. 230,3 diu expressament: “On la necessitat de l'Església ho aconselli i no hi hagi ministres, poden també els laics, encara que no siguin lectors ni acòlits, suplir-los en algunes de les seves funcions, és a dir, exercitar el ministeri de la paraula, presidir les oracions litúrgiques, administrar el baptisme i donar la sagrada Comunió, segons les prescripcions del dret”. I el c. 517,2, que senyala explícitament la possibilitat d'encarregar responsabilitats pastorals a un “diaca o a una altra persona que no té el caràcter sacerdotal, o a una comunitat...”, tot i que no diu com, deixa la porta oberta a possibles desenvolupaments posteriors, encara que parla de la necessitat d'un prevere ‘moderador’ en referència directa al c.150.

No diu que aquest sigui Rector sinó que “dotat de les potestats pròpies del Rector, dirigeix l’activitat pastoral”.

Nota: Les UAP no anul·len les parròquies actuals ni modifiquen el seu estatut jurídic; per tant, cada parròquia segueix tenint els seus Consells, llibres sacramentals (c. 535,1) i d’economia, arxiu i segell propi, etc., que poden estar reunits en el Centre de la Unitat Pastoral. El “mapa” de les UAP de la Diòcesis l’elaborarem entre tots i serà revisat quan les circumstàncies ho demanaran. Les situacions són diverses i pot haver-hi diferents models.

2. Promoure Ministeris Laïcals “instituits”.

2.1. Quan parlo de ministeri laïcal entenc aquell servei pastoral que el Bisbe confia a un laic –o consagrat no ordenat– que té determinades qualitats per responsabilitzar-se en un arxiprestat o en una “unitat pastoral” concreta, i per un temps determinat.

En parlar de “ministeris” a l’Església, cal meditar el c.10 de l’evangeli de sant Joan. Per exemple, Jn 10, 1-5 (“Us ho ben asseguro: el qui no entra per la porta...”) on, entre altres coses, s’assenyala l’existència de pastors que no entren a la pleta per on cal... i la veu dels quals resulta estranya per al ramat...; i també la necessitat de vigilar per a què aquell que ha estat ordenat o ha rebut un ministeri eclesial o l’encàrrec de treballar com agent de pastoral no arribi a ser “un estrany” o percebut com un estrany o rebutjat pels destinataris del seu servei. Cal “entrar per la porta” –diu– i amb propòsits clars i sense segones intencions.

Després, Jesús afirma que Ell és la porta de les ovelles (l’única porta per la que han de passar tant elles com el pastor), i que cal “cridar a cada u pel seu nom”: o sigui que tothom, no sols uns quants, pugui notar o descobrir que és conegut, estimat, que se’l te en compte, que se’l convida a caminar...

Igualment insisteix en que cal “ocupar-se’n” ... i no viure els ministeris afavorint “un còmode refugi...”: ens ha de doldre l’allunyament de molts, però també caldrà evitar reduir l’acció pastoral a “lo sagrat” (esmerçant la major part d’energies en allò relacionat amb la pràctica sacramental) descurant una mica l’evangelització, i donant ocasió a què els “practicants” es refugien en la religió, sense que la seva presència tingui conseqüències missioneres. Cal ajudar fins i tot “a sortir de la pleta...” (Cf. Ez 34 – “En comptes d’enrobustir les ovelles febles, curar les malaltes, embenar les que s’han trencat la pota, recollir les dispersades i buscar les que s’han perdut...; el meu ramat s’ha escampat per tot el país, sense que ningú se n’ocupés, sense que ningú anés a buscar-lo.”)

Cal revisar, també, si ens convertim en “assalariats” (Jn 10, 11-16) “... El qui va a jornal... quan veu venir el llop les abandona i fuig... Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi... A més, jo dono la vida per les ovelles...”. Certament no ho som d’assalariats... però, hi ha moltes maneres de “cobrar” pels serveis prestats si allò que interessa és el prestigi, tindre l’última paraula, pertànyer a la “classe dirigent”...

La lògica del bon pastor és Conèixer, estimar, donar la vida. (Jn 10, 10) “Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir”. I aquí resideix la força del seu atractiu: el que anima a seguir-lo i el que Jesús sap que exerceix quan afirma –referint-se a les que no hi són a la seva pleta–: “també a aquestes les he d’atreure per a què escolten la meua veu”.

L’experiència confirma que, quan es viu així la vocació a un ministeri determinat, dels molts que hi ha a l’Església, quan les relacions entre els agents no són de competitivitat, sinó de cooperació per al bé de tots, les comunitats eclesials tenen vitalitat.

• És indiscutible que els membres d’aquests Equips Apostòlics i els Ministres Laicals instituïts,

a) A més d’una formació convenient [la referència de la qual podria ser:

- per a tots: el Catecisme de l’Església Catòlica amb el seu Compendi;
- per als ministeris de la Paraula: el Directori General de Catequesis;
- per als ministeris litúrgics: la Introducció General al Missal Romà;
- per als ministeris de la Caritat: el Document de la CEE “La Caridad en la Iglesia” i el Compendi de Doctrina Social de l’Església];

b) Cal que siguin escollits tenint en compte allò que diu Fets 6,1-7: *“busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l’Esperit Sant i de seny, i els encarregarem...”*

• La comunitat eclesial ha de menester aquells ministeris que facin realitat la comunió eclesial, que és fonamentalment comunió de vida (Ef 2,19). Això ha de ser visible en les comunitats, en els serveis d’ajuda fraterna i solidària, de l’administració de béns, etc. En aquesta perspectiva, els diversos ministeris es complementen entre si per a servir millor aquesta comunió i són exercits per homes i dones que, en virtut del baptisme o de l’ordenació o del matrimoni, responen a les necessitats de la comunitat.

Els qui els exerceixen (s’esforçaran per ser testimonis de la fe, la seva i la de tota la comunitat) subordinaran el seu ministeri al bé de tota la comunitat i ho exerciran en col·laboració amb els altres ministeris, oberts a la

correcció fraterna i essent benèvolts els uns amb els altres, amb esperit de lliurament i acceptació de les dificultats i sofriments que comporta l'exercici d'un ministeri.

- Per això cal que tots fixem la mirada en Crist servent fins a lliurar la pròpia vida en la Creu, suprema lliçó de despreniment: La característica prioritària i fonamental dels laics en missió serà sempre “el seguiment de Jesús” com a resposta a la seva condició de ‘cridats’ gratuïtament pel Senyor (‘convocats’, segons la terminologia conciliar). Tots els relats bíblics de vocació assenyalen explícitament aquesta ‘identitat’ bàsica que no podem perdre de vista.

Això demana experiències de trobada personal amb Jesucrist, perquè el nostre no és prioritàriament una doctrina o una ètica. És la persona viva de Jesús la que hem d'acollir personalment per a trobar el sentit últim i definitiu a la nostra història. “No serà una fórmula la que ens salvi, però sí una Persona i la certesa que ella ens infon: ¡Jo sóc amb vosaltres!” (Joan Pau II, NMI 29).

Serà bàsic cuidar la dimensió orant i celebrativa de l'existència cristiana junt amb la necessitat de formació, presència visible i servei testimonial davant el món, sense confondre's amb ell... (LG 42). Aquesta comunió de vida amb Jesús no pot separar-se de la missió. Tot cristià, membre de dret del Poble de Déu, és ‘enviat’ al món a anunciar de paraula i d'obra el Regnat de Déu.

I tots els ministeris estan en relació: cap ministeri no es pot comprendre bé –i encara menys viure'l bé–, si no s'entén en la seva relació amb tota la comunitat i amb els altres ministeris. Caldrà distingir, llavors, allò que és comú i el que és específic de cada ministeri. Aquest és el camí que permet treballar realment plegats i arribar a ser, plegats, la comunitat eclesial, el Cos de Crist.

- Hi ha ministeris “ordenats”, “instituits”, “reconeguts”...: Cfr. Carta apostòlica Ministeria quaedam (Pau VI). El Concili Vaticà II estableix que «en les celebracions litúrgiques, cadascú, ministre o simple fidel, en ocupar el seu ofici, farà tot i només allò que li correspon per la naturalesa de l'acció i les normes litúrgiques» (SC 58). ...Aquelles que fins ara es coneixien amb el nom de: «Ordres menors» es diran des d'ara «Ministeris». Poden ser confiats a laics. Els ministeris que han de ser mantinguts en tota l'Església Llatina, adaptant-los a les necessitats actuals, són dos: el de Lector i el d'Acòlit. Perquè algú pugui ser admès a aquests ministeris es requereix:

a) Petició lliurement escrita i signada per l'aspirant, que ha de ser presentada a l'Ordinari (al Bisbe i, en els Instituts clericals de perfecció al Superior Major), a qui correspon l'acceptació.

b) Edat convenient i dots peculiars, que han de ser determinades per la Conferència Episcopal.

c) Ferma voluntat de servir fidelment a Déu i al poble cristià. Els ministeris són conferits per l'Ordinari... La col·lació dels ministeris no dóna dret a una sustentació o remuneració per part de l'Església. (Normes vàlides des de gener de 1973).

2.2. Perfil dels candidats als Ministeris Laïcals

Trets comuns

1. Maduresa humana i cristiana, sentit comú i equilibri psicològic.
2. Vida cristiana activa i testimonial.
3. Participació en la comunitat parroquial i/o en la “unitat pastoral”.
4. Integració en el poble i sensibilitat social.
5. Sentit de corresponsabilitat i capacitat per animar i implicar a d'altres.
6. Formació cristiana integral i bàsica.
7. Sentit de la vocació i formació idònia per al ministeri concret.
8. Disponibilitat per al servei, la formació permanent i el treball en equip (en la pròpia comunitat i en l'arxiprestat, etc.).
9. Presentat pel Mossèn i la resta de la comunitat.
10. No tenir càrrecs o llocs “significats” en partits polítics.

Per a la reflexió:

¿Quins “ministeris laïcals” necessita prioritàriament la nostra Diòcesi, per a la missió (cap endins i cap enfora) i com fer-los realitat?

Preguem

Senyor Jesucrist, et donem gràcies per la consagració baptismal que ens fa membres de la teva Església, en la qual ens has cridat a promoure la fraternitat universal fins que “tots siguem u”.

Volem viure vinculats a Tu escoltant la teva Paraula sense interferències i amb més profunditat, deixant-nos convertir per Ella per a seguir-te cada dia amb més radicalitat.

Ajuda'ns a ser “mediació” creïble en els diferents ambients en els que ens crides a ser “sal i llum”, vertaders “testimonis” teus en el món, capaços de donar raó de la nostra esperança, gojosament confiats en el poder alliberador i transformador del teu Evangelí. **Amén.**

Nomenaments

Maig

Dia 17

D'acord amb els canons 503 i 509 CIC i les normes i legítims costums vigents en la Diòcesi, havent escoltat el Capítol, Mons. Joan Piris nomena Canonges de la Santa Església Catedral els següents preveres diocesans:

Mn. Ramon Prat Pons, mentre sigui Vicari General

Mn. Josep Antoni Jové Camí, mentre sigui Vicari episcopal de pastoral

Mn. Antoni Agelet Delpueyo

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé

Mn. Pere Canals Mateu

Mn. Josep Antoni Lapena Gambau.

Juny

Dia 4

Per Decret 4 de juny de 2011, Mons. Joan Piris, Bisbe de Lleida, constitueix el Consell de Presidència de la Casa de l'Església, en conformitat amb els articles 6 a 8 dels Estatuts:

Membres nats:

Mn. Ramon Prat Pons, Vicari General

Mn. Josep Antoni Jové Camí, Vicari episcopal de pastoral

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé, Econòom diocesà

Membres de lliure designació:

Mn. Josep Antoni Lapena Gambau, Director de la Casa d'espiritualitat

Mn. Antoni Agelet Delpueyo, Director de l'Acadèmia Mariana

Sr. Laureano Sánchez Castillo, President de la Fundació Verge Blanca.

Dia 7

Mons. Joan Piris, Bisbe de Lleida, nomena el Consell de Presidència de la Casa de l'Església, d'acord amb l'article 12 dels seus Estatuts, per a un quadrienni:

Sr. Francisco Campo Ladrero, Director-Coordinador General, Administrador i Cap de serveis

Mn. Josep Antoni Jové Camí, Vicari episcopal de pastoral

Mn. Francesc Xavier Jauset Clivillé, Ecònom diocesà

Mn. Josep Antoni Ginestà Creus, Vicari episcopal emèrit d'economia

Mn. Antoni Agelet Delpueyo, Director de l'Acadèmia Mariana

Sr. David Velasco García, Director de COPE Lleida

Sr. Carlos Montes Martínez, assessor fiscal.

Dia 13

Dr. Ramon Prat Pons, Director de l'ensenyament del Bloc número 1 del DECA, a l'IREL (Religió, Cultura i Valors)

Per al Bloc número 2 (el missatge cristià), **Mn. Xavier Navarro Llesta**

Per al Bloc número 3 (Església, Sagraments i Moral), **Mn. Lluís Sallán**

Abizanda

Per al Bloc número 4 (Pedagogia i Didàctica de la religió en l'escola),

Sra. Antonieta Mateus Gorgues.

Dia 24

Mn. Pere Canals Mateu, Rector de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Vilanova de la Barca i de sant Miquel, arcàngel, d'Alcoletge

Mn. Julio de León Domínguez, Rector encarregat de l'església de Malpartit, filial de la d'Alpicat

Mn. Víctor Espinosa Oller, Rector de la parròquia de sant Bartomeu, apòstol, d'Alpicat

Mn. Lucas Francisco Evung Egjand, Adscrit a la parròquia de sant Jaume, apòstol, de Lleida

Mn. Josep Vicent Forner Calpe, Vicari de les parròquies de la Transfiguració del Senyor, de Juneda; l'Assumpció de la Mare de Déu, de Puiggròs; l'Assumpció de la Mare de Déu, de les Borges Blanques i sant Blai, bisbe, de la Floresta

Mn. Daniel Gómez Fernández, Rector de les parròquies de la Transfiguració del Senyor, de Juneda i l'Assumpció de la Mare de Déu, de Puiggròs (tot continuant com a Rector de les Borges Blanques i la Floresta).

Mn. Santiago Mataix Gabaldón, Vicari de la parròquia de la Mare de Déu del Pilar, de Lleida i Encarregat de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Maials i sant Miquel, arcàngel, d'Almatret.

Mn. Josep Antoni Lapena Gambau, Adscrit a la parròquia de sant Jaume, apòstol, de Lleida i Encarregat de santa Maria de Butsènit i de Rufeà, a Lleida.

Mn. Jaume Melcior Servat, Rector de les parròquies de sant Miquel, arcàngel, de Bell-lloc d'Urgell i sant Martí, bisbe, dels Alamús.

Mn. Dismas Ntamushobora, Adscrit a les parròquies de la Unitat pastoral 6 (Mare de Déu del Carme, sant Joan Baptista i sant Pere, apòstol) de la ciutat.

Mn. Martí Sandiumenge Merola, Adscrit a les parròquies de la Unitat pastoral 2 de la ciutat (Santíssim Salvador i Verge dels Pobres) i capellà substitut de l'Hospital de Santa Maria, de la ciutat de Lleida.

El prevere lleidatà José Luis Mumbiela, ordenat Bisbe d'Almaty

El diumenge 8 de maig de 2011, la petita i senzilla catedral d'Almaty (Kazakhstan), es vestí de festa per acollir la celebració de l'ordenació episcopal del seu nou bisbe, el sacerdot originari de la diòcesi de Lleida de 41 anys, José Luis Mumbiela Sierra.

Presidí la celebració el Nunci de Sa Santedat a Kazakhstan, l'espanyol Mons. Miguel Maury Buendía. L'acompanyàvem els 4 bisbes del país: l'arquebisbe i el bisbe auxiliar d'Astanà, el bisbe de Karaganda i el fins ara bisbe d'Almaty, el franciscà Mons. Henry T. Howaniec. També hi eren el Delegat Papal de l'església greco-cristiana, i el bisbe de Teruel, Mons. Carlos Escribano, company de seminari de Mons. Mumbiela. Entre els 40 preveres que concelebraren estaven Mn. Amadeo Elcoso, rector de la parròquia de Sant Josep, de Monzón, poble natal del nou bisbe; Mn. Sergio Martínez, company de curs, i Mn. Daniel Turmo, en representació del bisbe de Lleida.

L'ambaixador d'Espanya a Kazakhstan i d'altres autoritats locals assistiren a la cerimònia, així com representants de l'església luterana i ortodoxa. La representació espanyola estigué formada per la mare i germans de Mons. Mumbiela, amics de Monzón i Terrassa i els preveres abans esmentats.

La cerimònia, exquisidament preparada, es desenvolupà en rus i llatí. Començà a les 12 del migdia i fou amenitzada pels cants del cor acompanyats al piano i la participació de tota l'assemblea. Tot plegat contribuï a fer de la celebració un acte molt solemne que, durant dues hores i mitja, seguïrem amb gran respecte cristians vinguts de diferents indrets de la diòcesi i d'altres llocs del país, que ompliren la catedral de gom a gom.

Molts dels assistents no havien presenciat mai una ordenació episcopal, per la qual cosa estigueren molt atents per no perdre detall. Fou molt emotiu el moment de presentar les lletres apostòliques del nomenament de bisbe de Mons. Mumbiela, el cant de les lletanies, l'oració consecratòria, el lliurament de l'anell, del bàcul i la mitra, així com la unció amb el crisma, i sobretot la imposició de les mans per part de tots els bisbes, que tothom seguí amb silenci. En acabar l'acte d'ordenació, l'assemblea esclatà en un calorós aplaudiment al nou bisbe, manifestació de la seva estima i recolzament en la tasca pastoral.

Acabada la celebració Mons. Mumbiela s'adreçà a l'assemblea en rus, kazakh, anglès, coreà, polonès i castellà, cosa que els assistents agraïren amb un aplaudiment. Un altre aplaudiment important tingué lloc quan el nou bisbe agraí la tasca realitzada per l'anterior bisbe, Mons. Henry, com a primer bisbe d'Almaty.

Més tard, representants de diferents grups presentaren a Mons. Mumbiela els seus parlaments i obsequis, principalment rams de flors, i una garnalda que les missioneres de la Mare Teresa de Calcuta li posaren al coll.

Acabada la cerimònia totes les persones que volgueren passaren a saludar i felicitar el nou bisbe.

La diòcesi d'Almaty té una extensió de 711.000 km². Està formada per la província del mateix nom i tres províncies més, totes elles al sud-est de Kazakhstan, des del mar d'Aral fins la frontera amb Xina. Té una població de 6 milions d'habitants. Disset preveres atenen les 7 parròquies que hi ha i la població catòlica disseminada pel territori, que es calcula en uns 50.000.

El lema de l'escut de Mons. Mumbiela "Aperite plene portas Christo!" (Obriu de bat a bat les portes al Crist) el servirà d'estímul en la seva tasca pastoral.

L'endemà Mons. Mumbiela celebrà, amb el grup d'espanyols, la seva primera missa com a bisbe, on tingué un record especial per a la diòcesi de Lleida, tot recordant que ell s'havia format en el seu seminari i ordenat prevere en el nostre bisbat.

Cal remarcar la gran acollida que ens han dispensat, plena d'atencions i detalls per tal que la nostra estada a Almaty fos ben agradable. I, certament, ho han aconseguit plenament, cosa que els agraïm de debò i esperem poder correspondre quan ens visitin.

Mn. Daniel Turmo i Conxita López

L'Església reconeix oficialment el martiri del que fou Bisbe de Lleida, Salvi Huix Miralpeix

*Promulgació del decret de la
Congregació per les Causes dels Sants*

Ciutat del Vaticà, dilluns 27 de juny de 2011

Benet XVI va reconèixer els martiris soferts a Espanya el 1936 pel bisbe de Lleida Salvi Huix Miralpeix i per Josefa Martínez Pérez, de la congregació de les Filles de la Caritat de Sant Vicent Paül, i dotze companyes...

El bisbe Huix Miralpeix va néixer a la localitat de Santa Margarida de Vellors el 22 de desembre de 1877 i va ser assassinat per odi a la fe, a Lleida, el 5 d'agost de 1936.

Les màrtirs del grup de Josefa Martínez Pérez i dotze companyes van morir també per odi a la fe en diversos indrets de l'arxidiòcesi de València entre el 19 d'agost i el 9 de desembre de 1936.

La promulgació del decret de martiri del Bisbe Salvi Huix Miralpeix deixa ja via lliure a la seva beatificació. Per a la mateixa no cal esperar cap miracle, perquè l'Església considera que el martiri –donar la vida per Crist– és miracle suficient. Sí que caldrà un miracle, en el seu moment, per a la canonització.

Amb el nostre Bisbe, Joan, i tota la diòcesi de Lleida, donem gràcies a Déu!

Breu biografia de Mons. Salvi Huix i Miralpeix

Va néixer el 22-XII-1877, a casa Huix, masia casa pairal. Fill de Joan Huix i Muntalt i Maria Miralpeix i Costa. Pertanyent a la parròquia de Santa Margarida de Vellors, Bisbat de Vic.

Estudià al Seminari de Vic on hi va rebre l'ordenació sacerdotal al setembre de 1903. El bisbe que el va ordenar era Josep Torres i Bages.

Fou vicari de Coll i de Sant Vicenç de Castellet.

L'any 1907 quan tenia 30 anys, va ingressar a l'Oratori de Sant Felip Neri, a la comunitat de Vic. Va exercir el càrrec de professor d'ascètica i mística al seu seminari, on ell havia fet els estudis sacerdotals.

Va viure com a filipó fins l'any 1927 en que va ser nomenat bisbe d'Eivissa, Formentera i altres illots.

L'any 1935 va ser nomenat bisbe de Lleida, durant uns anys governada pel bisbe Manuel Irurita, en qualitat d'administrador apostòlic.

El nou bisbe de Lleida hi va fer la seva entrada, el dia el 5 de maig de 1935, en la festivitat del diumenge del Bon Pastor.

Els esdeveniments polítics de l'inici de la guerra civil espanyola el van afectar profundament. L'operació salvament, preparada amb tanta atenció i providència, no va tenir èxit. Ell mateix se'n va fer responsable de què no en tingués. Es va lliurar voluntàriament i el van dur a la presó de Lleida. De la presó en va sortir, amb un bon grup d'acompanyants, camí del cementiri de Lleida. El seu "Ja som a Sants" es va fer famós. Va morir afusellat el 5 d'agost de 1936 al cementiri de Lleida.

Mn. Ramiro Viola González

El dret a l'habitatge: un dret hipotecat o en liquidació?

Des del començament dels símptomes de l'actual crisi econòmica i de valors, la situació de l'accés i la disponibilitat del "dret a un habitatge digne i adequat" (textualment de l'article 47 de la Constitució del 78) s'està convertint en un problema social creixent que truca a les nostres portes de manera insistent. En ocasions, fins i tot, desesperant.

Des de l'any 2008, els recursos que Caritas Diocesana ha destinat a ajuts per a l'habitatge de les persones i les famílies ha passat de 23.241,11 euros a 30.081,67 euros, un 30% d'augment. Aquest augment podria ser molt superior si haguéssim disposat de recursos suficients per respondre a les sol·licituds que ens han arribat, la majoria de les quals hem hagut de denegar per no disposar de recursos suficients.

Per Caritas, ha estat el primer ajut per importància en recursos. El que més ha crescut, per sobre dels aliments. Un augment, que és més conseqüència de les pròpies disponibilitats de recursos i de l'esforç per prioritzar aquests tipus d'ajuts, que de les necessitats reals i les demandes rebudes, que han estat molt per sobre de les nostres possibilitats.

Aquesta problemàtica, per a nosaltres, no és solament una problemàtica de caire econòmic, sinó també un problema de caire social que afecta directament a les necessitats bàsiques de les persones i famílies afectades. Els afectats no solament pateixen situacions d'impagament, de provisionalitat en el manteniment del seu habitatge, de desnonament. Viuen el drama d'una llar inestable, provisional i fins i tot inexistent. Sense una llar pròpia és difícil abordar altres situacions de necessitat. Amb la provisionalitat o l'absència de la pròpia llar, les persones i les famílies, veuen truncat el seu projecte vital i els hi manca l'escalf i l'espai propi familiar que els ajudi a superar les dificultats que es van acumulant davant seu: buscar feina, afrontar amb serenor l'educació dels fills, atendre les necessitats bàsiques d'alimentació, salut...

Poden ser passos previs a l'esfondrament personal, a quedar atrapat per la situació i atansar-se al risc d'exclusió, amb l'agreujant especial, quan hi ha fills petits, de la baixada preocupant de la seva qualitat de vida, tant a nivell material com de relació amb els pares, amb la dificultat de tenir un espai segur i propi on créixer amb l'estimació dels seus pares.

No és una necessitat com una altra. És una necessitat que, quan apareix, desestructura i desarrela la vida personal i familiar i per tant acostuma a ser pas previ de mals socials majors.

No hi ha dubte que la xarxa de suport familiar està fent una aportació inestimable a aquestes famílies i que entitats solidàries, com nosaltres, miren de prioritzar i de fer el possible encara que acostuma a ser insuficient.

Però cal dir que les administracions públiques no estan ficant l'interès ni els recursos suficients per assegurar aquest dret constitucional.

Com és possible que hi hagi 3.000 habitatges públics sense assignar, que la protecció jurídica de les persones que no poden acudir al pagament de la hipoteca els deixi sense la seva llar i a més a més amb bona part del seu deute que els avoca a un pou de difícil sortida?

El suport en forma d'ajuts al lloguer de les persones i famílies que no tenen prou recursos per pagar-se'l, és molt ineficient, totalment insuficient i no valora correctament les necessitats reals d'aquest suport. Tampoc prioritza correctament les persones més necessitades respecte a d'altres.

Com pot ser que els ajuts al lloguer dels responsables de les polítiques d'habitatge de la Generalitat per persones amb pocs recursos no es convoquin des de fa temps amb la situació de crisi perllongada que s'està produint? Com s'entén un parc públic d'habitatges per assignar, tant important, amb la situació de desnonaments actual?

Com es possible que determinats ajuts municipals siguin tant limitats i solament cobreixin "deute" en les despeses d'habitatge, sense valorar les necessitats reals de recursos de les famílies?

No sembla més un sistema per a què els bancs cobrin el deute pendent que en assegurar que tota persona i família tingui una llar digna? Tant de bo s'ajudi a les persones concretes i a les famílies, tant com s'ha estat ajudant al sistema bancari.

Els hi podem dir a aquestes famílies que ens estem esforçant per que els estalvis que tenen al banc no els perdin? Quins estalvis? Quin cinisme. Estan perdent el seu habitatge, la seva llar!, tenen dificultats per pagar les despeses bàsiques de cada dia!

Voleu dir que aquestes persones afectades es poden quedar tranquil·les al veure com ens dediquem a salvar el sistema bancari? Per això sí que hi ha diners! Segur que ells i els seus fills ho entendran. Segur.

Ramón Baró Cerqueda
Director de Càritas Diocesana de Lleida

Comunicat de la reunió núm. 198

Els dies 10 i 11 de maig de 2011 ha tingut lloc la reunió núm. 198 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

1. En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha expressat l'agraïment de tots al Sant Pare Benet XVI per la recent beatificació del Papa Joan Pau II, que serà model i intercessor per a tots els cristians. Així mateix, Mons. Pujol s'ha congratulat per la recent publicació de la Bíblia en format popular, en la traducció catalana interconfessional, cridada a tenir una molt àmplia difusió, i també pel favorable ressò que ha tingut la carta pastoral dels bisbes de la CET, Al servei del nostre poble, en la commemoració del 25è aniversari de la publicació d'Arrels cristianes de Catalunya.

2. Mons. Pardo, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la pastoral de joventut, ha informat els bisbes de les activitats de preparació, a les diòcesis catalanes, per part del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Madrid, el pròxim mes d'agost.

A partir de l'11 d'agost es preveu l'arribada de més de 40.000 joves, procedents de diverses diòcesis d'Europa i d'Amèrica, que seran acollits en centres educatius, en parròquies i en famílies de les deu diòcesis amb seu a Catalunya, i participaran en distintes activitats organitzades en les ciutats i pobles de Catalunya i Andorra.

El dissabte 13 d'agost, tots els joves es trobaran a Barcelona, on tindran lloc els actes conjunts dels dies previs de la JMJ: a les 10 h, celebració de l'Eucaristia, en l'Espai Fòrum; a les 13 h, recepció oficial a l'Ajuntament als bisbes i als representants de les delegacions acollides; a la tarda, itinerari espiritual i cultural per la ciutat, amb visites a la Catedral i a les basíliques de Santa Maria del Mar i de la Sagrada Família i a les 8 del vespre, cloenda de la jornada, amb un concert a l'Espai Fòrum.

A partir del 15 d'agost, tant els joves arribats de fora com els grups organitzats aquí marxaran a Madrid, on es desenvoluparan les activitats de la JMJ, que culminaran amb l'arribada del Papa Benet XVI el dijous 18 d'agost, el Via Crucis pels carrers de Madrid el divendres 19, la vetlla de

pregària, a Cuatro Vientos, el dissabte 20 i l'Eucaristia presidida pel Sant Pare, el diumenge 21 d'agost, en la qual participaran joves de tot el món. La CET s'ha congratulat que alguns arquebisbes i bisbes de Catalunya han estat escollits per la Santa Seu com a catequistes de les Jornades.

Els bisbes han estudiat la informació rebuda i animen novament tots els joves de les diòcesis catalanes a participar amb entusiasme en aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Per a inscriure's i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>), o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

3. Mons. Salinas, bisbe de Tortosa i delegat de la CET per a la catequesi, ha informat els bisbes de la celebració del II Seminari d'estudi Catecumenat i comunitat, dirigit per Mn. Lluç Riera, vicari general i delegat del Catecumenat de la diòcesi de Mallorca, que tindrà lloc a Barcelona el divendres 13 de maig, i de les Jornades interdiocesanes de formació de catequistes, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), que tindran lloc, també a Barcelona, del 4 al 6 del pròxim mes de juliol, i durant les quals es presentaran les noves edicions del Catecisme de l'Església Catòlica i del Compendi del mateix Catecisme, així com el nou llibre que exposa "L'essencial de la vida cristiana". També ha comunicat que està ja molt avançada la traducció catalana del llibre YouCat, divulgació catequètica per als joves, que es lliurarà durant les JMJ.

4. En presència del Sr. Pere Micaló, delegat diocesà d'ensenyament de Girona, de Mn. Norbert Miracle, delegat diocesà d'ensenyament de Tarragona i de Mn. Ramon Corts, delegat diocesà d'ensenyament de Barcelona, com a membres del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC), els bisbes han tractat de diverses qüestions relacionades amb l'ensenyament de la religió i amb l'àmbit educatiu en general.

Els membres del SIERC han informat de les activitats del Secretariat, de la campanya feta per a les preinscripcions a l'assignatura de la religió catòlica, dels diferents aspectes relacionats amb la classe de religió i de la V Jornada interdiocesana de professors de religió, tinguda recentment a Montserrat, amb més de 500 participants.

Mons. Pujol, encarregat de la CET per a l'àmbit de l'ensenyament, i els altres bisbes, han mantingut un llarg diàleg amb els membres del SIERC i han insistit en la importància de l'ensenyament escolar de la religió catòlica, en la deguda preparació i formació permanent dels professors en els diversos nivells, i en tots els altres aspectes educatius, tan fonamentals per a l'Església com per a la societat en general. Mons. Pujol ha agraït als delegats d'ensenyament i als professors de religió la seva dedicació i els ha urgint a intensificar-la.

5. Mons. Pardo ha presentat el Sr. Òscar Torrente, president del Moviment Infantil Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC) i Mn. Víctor Martínez, prevere de Lleida i consiliari general, els quals han informat els bisbes de la situació a Catalunya d'aquest moviment d'Acció Catòlica.

El MIJAC és un moviment d'infants d'edats entre 6 i 14 anys, que juguen i actuen junts, viuen i celebren la presència de Jesucrist enmig d'ells i revisen el que fan. El MIJAC és l'únic moviment d'Acció Catòlica centrat en l'àmbit de la infància i pretén potenciar la presència i la veu de l'infant, oferint-li l'oportunitat perquè a través dels jocs i les activitats que fa al seu grup, actuï al barri o al poble on viu, a l'escola, a la parròquia, amb els amics, per millorar-los i transformar-los d'acord amb l'esperit de l'Evangeli de Jesús.

Els bisbes han dialogat amb els responsables del MIJAC sobre els diversos aspectes del moviment i els han animat a seguir treballant en l'àmbit de la infància, en coordinació amb les activitats que es duen a terme en l'escola i en la parròquia, i a mantenir vius els lligams de col·laboració amb els altres moviments educatius en el temps lliure de la infància.

6. Mons. Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i delegat de la CET per als mitjans de comunicació social, ha informat els bisbes de diverses qüestions relacionades amb aquest àmbit i de la Jornada de formació per als directors de comunicació de l'Església a Catalunya, que tindrà lloc a Sant Feliu de Llobregat el pròxim 4 de juliol. En aquesta jornada es tractarà de les xarxes socials i de la incidència del món digital en la comunicació institucional.

7. Mons. Vives, secretari de la CET, i Mons. Pardo, bisbe de Girona, han presentat als bisbes Mn. Joan Naspleda, delegat episcopal de Patrimoni Cultural de Girona i membre del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS); la Dra. Dolors Vidal, vicedegana de la Facultat de Turisme de la Universitat de Girona; el Sr. Marc Sureda, conservador del Museu Episcopal de Vic; el Sr. Daniel Font, de la comissió del patrimoni cultural de Vic i el Sr. Guillem Mercadal, del centre cultural de l'Albergueria del bisbat de Vic.

Els bisbes han rebut una completa informació sobre "Catalonia Sacra", el projecte cultural dut a terme conjuntament pel SICPAS i la Universitat de Girona, amb el suport de la Generalitat de Catalunya.

"Catalonia Sacra" és un projecte d'articulació de visites turístiques al patrimoni de l'Església catòlica a Catalunya, amb l'objectiu de fer-lo conèixer més i millor, i mostrar la naturalesa fonamental del patrimoni de l'Església com un resultat de la inculturació de la fe cristiana a Catalunya. El projecte, ja molt acabat, compta amb tres rutes: una ruta nuclear, a les catedrals de les deu diòcesis amb seu a Catalunya; una ruta radial a les diòcesis, practicable en un o dos dies per diòcesi; i una ruta global, amb diversos itineraris per tot el territori, que es podrà recórrer en més de dos dies o per etapes,

en les quals es coneixerà la personalitat de l'Església a Catalunya i la raó del patrimoni: la història i l'art, la geografia, l'espiritualitat i la catequesi. El projecte està dirigit tant al públic de motivació religiosa com a l'interessat en el patrimoni religiós en general i a les diverses edats i procedències, tant del país com als estrangers que ens visiten, que foren uns dotze milions de persones al 2010.

Els bisbes han valorat positivament la feina feta fins ara pels responsables del projecte i pels Delegats diocesans, i han acordat donar-li suport en el futur en la mesura de les seves possibilitats.

8. A proposta de Mons. Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat i delegat de la CET per a la pastoral del Turisme i dels Santuaris, els bisbes han nomenat el P. Josep Maria Sanromà, monjo benedictí i rector del Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, com a director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral del Turisme i Santuaris, per als pròxims tres anys.

9. Així mateix, els bisbes després de revisar les actuals dedicacions i serveis interdiocesans, han acordat encarregar l'àmbit interdiocesà de les qüestions relacionades amb el patrimoni a Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona; l'àmbit de l'apostolat seclar a Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona; i l'àmbit de la pastoral obrera a Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona.

Tarragona, 11 de maig de 2011

Delegació de Família i Vida

“Les Delegacions de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya es reuneixen com a grup de reflexió i diàleg sobre la situació de la família i la vida en la societat actual, i per coordinar accions pastorals conjuntes.

Des de fa algun temps ens va preocupant el tractament que es dona des de l'àmbit públic a la família i als seus camps propis, entre altres, l'educació i la procreació. Concretament, des de la legislació, des de la política, des de l'educació. Amb aquesta preocupació hem anat convidant diferents responsables d'aquests àmbits a les nostres reunions de treball.

El passat dissabte 28 de maig, ens vam reunir, a la Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, presidits per Mons. Agustí Cortés Soriano, bisbe delegat de la CET en l'àmbit pastoral de la Família i la Vida. A aquesta reunió van ser-hi presents el Conseller de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, acompanyat pel secretari de la Secretaria de Família, el senyor Ramon Terrassa.

El Conseller Cleries va explicar que la recuperació del nom de “Família” al títol de la conselleria marcava una voluntat política, i ho han fet perquè creuen que la família és l'estructura social bàsica de la nostra societat que permet un benestar social.

Van presentar les línies mestres de l'acció política que volen desenvolupar aquest mandat, incidint en la necessitat de revalorització de la família, la transmissió de valors a la família que han construït la nostra societat, la promoció de la parentalitat o marentalitat positiva, des dels mitjans de comunicació, des de l'opinió pública.

Els delegats de Família i Vida presents a la reunió vam tenir l'oportunitat de fer les nostres aportacions i propostes que el senyor conseller i el secretari de Família van escoltar i acollir manifestant que fer política és també saber escoltar.

Sant Feliu de Llobregat, 1 de juny de 2011”

XLVIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Missatge

15 de maig de 2011

Benvolguts germans i germanes,

La XLVIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions que se celebrarà el 15 de maig de 2011, quart Diumenge de Pasqua, ens invita a reflexionar sobre el tema «Proposar les vocacions a l'Església local». Fa setanta anys, el venerable Pius XII va instituir l'Obra Pontifícia per a les Vocacions Sacerdotals. A continuació, animades per sacerdots i laics, obres semblants van ser fundades per bisbes en moltes diòcesis com a resposta a la invitació del Bon Pastor, el qual, «en veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor», i va dir: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats» (Mt 9,36-38).

L'art de promoure i de tenir cura de les vocacions troba un punt de referència lluminós en les pàgines de l'evangelí en què Jesús crida els seus deixebles a seguir-lo i els educa amb amor i dedicació. La manera com Jesús va cridar als seus col·laboradors més estrets per a anunciar el regne de Déu ha de ser objecte particular de la nostra atenció (cf. Lc 10,9). En primer lloc, apareix clarament que el primer acte ha estat la pregària per ells: abans de cridar-los, Jesús va passar la nit sol, en oració i a l'escolta de la voluntat del Pare (cf. Lc 6,12), en una elevació interior per damunt de les coses ordinàries. La vocació dels deixebles neix precisament en el col·loqui íntim de Jesús amb el Pare. Les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada són primordialment fruit d'un contacte constant amb el Déu viu i d'una oració insistent que s'eleva a l'«amo dels sembrats» tant a les comunitats parroquials, com a les famílies cristianes i als cenacles vocacionals.

El Senyor, al començament de la seva vida pública, va cridar alguns pescadors, entregats al treball a la vora del llac de Galilea: «Veni amb mi i us faré pescadors d'homes» (Mt 4,19). Els va mostrar la seva missió messiànica amb nombrosos «signes» que indicaven el seu amor als homes i el do de la misericòrdia del Pare; els va educar amb la paraula i amb la vida, perquè estiguessin disposats a ser els continuadors de la seva obra de salvació; finalment, sabent «que havia arribat [...] l'hora de passar d'aquest món al Pare» (Jn 13,1), els va confiar el memorial de la seva mort i resurrecció i,

abans de ser elevat al cel, els va enviar a tot el món amb el mandat: «Aneu [...] a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19). La proposta que Jesús fa als qui diu «Segueix-me!» és àrdua i exultant: els invita a entrar en la seva amistat, a escoltar de prop la seva Paraula i a viure amb ell; els ensenya l'entrega total a Déu i a la difusió del seu Regne segons la llei de l'evangeli: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24); els invita a sortir de la pròpia voluntat tancada en ella mateixa, de la seva idea d'autorealització, per a submergir-se en una altra voluntat, la de Déu, i deixar-se guiar per ella; els fa viure una fraternitat, que neix d'aquesta disponibilitat total a Déu (cf. Mt 12,49-50), i que arriba a ser el tret distintiu de la comunitat de Jesús: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35).

També avui, el seguiment de Crist és ardu; significa aprendre a tenir la mirada de Jesús, a conèixer-lo íntimament, a escoltar-lo en la Paraula i a trobar-lo en els sagraments; vol dir aprendre a conformar la pròpia voluntat amb la seva. Es tracta d'una escola de formació vertadera per a tots aquells que es preparen per al ministeri sacerdotal i per a la vida consagrada, sota la guia de les autoritats eclesiaístiques competents. El Senyor no deixa de cridar, en totes les edats de la vida, per a compartir la seva missió i servir l'Església en el ministeri ordenat i en la vida consagrada, i l'Església «està cridada a custodiar aquest do, a voler-lo i estimar-lo. Ella és responsable del naixement i de la maduració de les vocacions sacerdotals» (Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Pastores dabo vobis*, 41). Especialment en el nostre temps en què la veu del Senyor sembla ofegada per «altres veus» i la proposta de seguir-lo, entregant la pròpia vida, pot semblar massa difícil, tota comunitat cristiana, tot fidel, hauria d'assumir conscientment el compromís de promoure les vocacions. És important encoratjar i sostenir els qui mostren indicis clars de la crida a la vida sacerdotal i a la consagració religiosa, perquè sentin el caliu de tota la comunitat en dir «sí» a Déu i a l'Església. Jo mateix els encoratjo, com ho he fet amb aquells que es van decidir ja a entrar al Seminari, als quals vaig escriure: «Heu fet bé. Perquè els homes, també en l'època del domini tecnològic del món i de la globalització, continuaran tenint necessitat de Déu, del Déu manifestat en Jesucrist i que ens reuneix en l'Església universal, per aprendre amb ell i per mitjà d'ell la vida veritable, i tenir presents i operatius els criteris d'una humanitat vertadera» (Carta als Seminaristes, 18 d'octubre de 2010).

Convé que cada Església local es faci cada cop més sensible i atenta a la pastoral vocacional, educant en els diversos nivells: familiar, parroquial i associatiu, principalment els nois, les noies i els joves —com ho va fer Jesús amb els deixebles— perquè maduri en ells una amistat amb el Senyor genuïna i afectuosa, conreada en la pregària personal i litúrgica; perquè

aprenguin l'escolta atenta i fructuosa de la paraula de Déu, mitjançant una familiaritat creixent amb les Sagrades Escripures; perquè compreguin que endinsar-se en la voluntat de Déu no anihila ni destrueix la persona, sinó que permet descobrir i seguir la veritat més profunda sobre ells mateixos; perquè visquin la gratuïtat i la fraternitat en les relacions amb els altres, perquè només obrint-se a l'amor de Déu és com es troba l'alegria veritable i la realització plena de les pròpies aspiracions. «Proposar les vocacions a l'Església local» significa tenir la valentia d'indicar, a través d'una pastoral vocacional atenta i adequada, aquest camí ardu del seguiment de Crist, que, en estar ple de sentit, és capaç d'implicar tota la vida.

Em dirigeixo particularment a vosaltres, estimats germans en l'episcopat. Per donar continuïtat i difusió a la vostra missió de salvació en Crist és important incrementar tant com es pugui «les vocacions sacerdotals i religioses, posant interès especial en les vocacions misioneres» (Decr. *Christus Dominus*, 15). El Senyor necessita la vostra col·laboració perquè les seves crides puguin arribar als cors dels qui ha escollit. Tingueu cura en l'elecció dels agents pastorals per al Centre Diocesà de Vocacions, instrument preciós de promoció i organització de la pastoral vocacional i de la pregària que la sosté i que en garanteix l'eficàcia. A més, voldria recordar-vos, benivolguts germans bisbes, la sol·licitud de l'Església universal per una distribució equilibrada dels sacerdots en el món. La vostra disponibilitat envers les diòcesis amb escassetat de vocacions és una benedicció de Déu per a les vostres comunitats, i per als fidels és testimoni d'un servei sacerdotal que s'obre generosament a les necessitats de tota l'Església.

El concili Vaticà II ha recordat explícitament que «l'obligació de fomentar les vocacions recau en tota la comunitat cristiana, la qual l'ha de complir principalment amb una vida plenament cristiana» (Decr. *Optatam totius*, 2). Per tant, vull dirigir una salutació i encoratjament fraternal i especial a tots els qui col·laboren de maneres diverses a les parròquies amb els sacerdots. En particular, em dirigeixo als qui poden oferir la seva contribució a la pastoral de les vocacions: sacerdots, famílies, catequistes, animadors. Als sacerdots els recomano que siguin capaços de donar testimoniatge de comunió amb el bisbe i amb els altres germans, per a garantir l'humus vital als nous brots de vocacions sacerdotals. Que les famílies estiguin «animades per l'esperit de fe, de caritat i de pietat» (ibid), capaces d'ajudar els fills i filles a acollir amb generositat la crida al sacerdoci i a la vida consagrada. Els catequistes i els animadors de les associacions catòliques i dels moviments eclesials, convençuts de la seva missió educativa, han de procurar «cultivar els adolescents que tenen encomanats, de manera que aquests puguin percebre la vocació divina i seguir-la de bon grat» (ibid.).

Estimats germans i germanes, el vostre esforç en la promoció i atenció de les vocacions adquireix plenitud de sentit i d'eficàcia pastoral quan es

realitza en la unitat de l'Església i va dirigit al servei de la comunió. Per això, cada moment de la vida de la comunitat eclesial —catequesi, trobades de formació, oració litúrgica, pelegrinatges als santuaris— és una oportunitat preciosa per a suscitar en el poble de Déu, particularment entre els més petits i en els joves, el sentit de pertinença a l'Església i la responsabilitat de la resposta a la crida al sacerdoci i a la vida consagrada, duta a terme amb elecció lliure i conscient.

La capacitat de conrear les vocacions és un signe característic de la vitalitat d'una Església local. Invoquem amb confiança i insistència l'ajuda de la Mare de Déu, perquè, amb l'exemple de la seva acollida al pla diví de la salvació i amb la seva intercessió eficaç, es pugui difondre a l'interior de cada comunitat la disponibilitat a dir «sí» al Senyor, que crida sempre nous treballadors per als seus sembrats. Amb aquest desig, imparteixo a tots, de cor, la meva benedicció apostòlica.

Vaticà, 15 de novembre de 2010

Benedictus PP XVI

XLV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Missatge

*Veritat, anunci i autenticitat
de vida en l'era digital*

5 de juny de 2011

Benvolguts germans i germanes,

En ocasió de la XLV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, vull compartir algunes reflexions, motivades per un fenomen característic del nostre temps: la propagació de la comunicació a través d'Internet. S'estén cada cop més l'opinió que, així com la revolució industrial va produir un canvi profund en la societat per les novetats introduïdes en el cicle productiu i en la vida dels treballadors, l'àmplia transformació en el camp de les comunicacions dirigeix les grans mutacions culturals i socials d'avui. Les noves tecnologies no modifiquen només la manera de comunicar, sinó la comunicació en ella mateixa, per la qual cosa es pot afirmar que ens trobem davant una vasta transformació cultural. Al costat d'aquesta manera de difondre informació i coneixements, neix una nova manera d'aprendre i de pensar, així com noves oportunitats per a establir relacions i construir llaços de comunió.

Es presenten al nostre abast objectius fins ara impensables que sorprenen per les possibilitats dels nous mitjans, i que alhora exigeixen amb urgència creixent una seriosa reflexió sobre el sentit de la comunicació en l'era digital. Això es veu més clarament encara quan ens confrontem amb les extraordinàries potencialitats d'Internet i la complexitat de les seves aplicacions. Com qualsevol fruit de l'enginy humà, les noves tecnologies de comunicació s'han de posar al servei del bé integral de la persona i de la humanitat sencera. Si s'utilitzen amb saviesa, poden contribuir a satisfer el desig de sentit, de veritat i d'unitat que continua sent l'aspiració més profunda de l'ésser humà.

Transmetre informació en el món digital significa cada cop més introduir-la en una xarxa social, en la qual el coneixement es comparteix en l'àmbit d'intercanvis personals. Es relativitza la distinció entre el productor i el consumidor d'informació, i la comunicació ja no es redueix a un intercanvi de dades, sinó que es vol compartir. Aquesta dinàmica ha contribuït a una valoració renovada de l'acte de comunicar, considerat sobretot com a diàleg, intercanvi, solidaritat i creació de relacions positives. Per altra part, tot això ensopega amb alguns límits típics de la comunicació digital: una

interacció parcial, la tendència a comunicar només algunes parts del propi món interior, el risc de construir una certa imatge de nosaltres mateixos que acostuma a portar a l'autocomplaença...

De manera especial, els joves estan vivint aquest canvi en la comunicació amb totes les aspiracions, les contradiccions i la creativitat pròpies dels qui s'obren amb entusiasme i curiositat a les noves experiències de la vida. Com més es participa en l'espai públic digital, creat per les anomenades xarxes socials, més s'estableixen noves formes de relació interpersonal que incideixen en la imatge que es té d'un mateix. És inevitable que això faci plantejar-se no sols la pregunta sobre la qualitat de l'actuació pròpia, sinó també sobre l'autenticitat del propi ser. La presència en aquests espais virtuals pot ser expressió d'una recerca sincera d'un trobament personal amb l'altre, si s'eviten certs riscos, com cercar refugi en una mena de món paral·lel, o una excessiva exposició al món virtual. L'anhel de compartir, d'establir «amistats», implica el desafiament de ser autèntics, fidels a nosaltres mateixos, sense cedir a la il·lusió de construir artificialment el nostre «perfil» públic.

Les noves tecnologies permeten les persones de trobar-se més enllà de les fronteres de l'espai i de les cultures, inaugurant així un món nou d'amistats potencials. Aquesta és una gran oportunitat, però suposa també prestar una major atenció i presa de consciència sobre els possibles riscos. Qui és el meu «proïsme» en aquest món nou? ¿Hi ha el perill d'estar menys presents amb qui trobem en la nostra vida quotidiana ordinària? ¿Correm el perill de caure en la dispersió, atès que la nostra atenció està fragmentada i absorpta en un món «diferent» a aquell en el qual vivim? ¿Dediquem temps a reflexionar críticament sobre les nostres decisions i a alimentar relacions humanes que siguin realment profundes i duradores? És important recordar sempre que el contacte virtual no pot i no ha de substituir el contacte humà directe, en tots els aspectes de la nostra vida.

També en l'era digital, cadascú sent la necessitat de ser una persona autèntica i reflexiva. A més, les xarxes socials mostren que un està sempre implicat en allò que comunica. Quan s'intercanvien informacions, les persones es comparteixen a elles mateixes, la seva visió del món, les seves esperances, els seus ideals. Per això, pot dir-se que hi ha un estil cristià de presència també en el món digital, caracteritzat per una comunicació franca i oberta, responsable i respectuosa de l'altre. Comunicar l'evangeli a través dels nous mitjans significa no sols posar continguts obertament religiosos a les plataformes dels diversos mitjans, sinó també donar testimoni coherent en el nostre perfil digital i en la manera de comunicar preferències, opcions i judicis que siguin profundament concordes amb l'evangeli, fins i tot quan no se'n parli explícitament. Així mateix, tampoc es pot anunciar un missatge en

el món digital sense el testimoniatge coherent de qui l'anuncia. En els nous contextos i amb les noves formes d'expressió, el cristià està cridat novament a respondre a qui li demani raó de la seva esperança (cf. 1Pe 3,15).

El compromís de ser testimonis de l'evangeli en l'era digital exigeix a tots estar molt atents als aspectes d'aquest missatge que puguin contrastar amb algunes lògiques típiques de la xarxa. Hem de prendre consciència sobretot que el valor de la veritat que volem compartir no es basa en la «popularitat» o la quantitat d'atenció que provoca. Hem de fer-la conèixer en la seva integritat, més que intentar fer-la acceptable, potser desvirtuant-la. Ha de transformar-se en aliment quotidià i no en atracció d'un moment.

La veritat de l'evangeli no pot ser objecte de consum ni de gaudi superficial, sinó un do que demana una resposta lliure. Aquesta veritat, fins i tot quan es proclama en l'espai virtual de la xarxa, està cridada sempre a encarnar-se en el món real i en relació amb els rostres concrets dels germans i germanes amb els quals compartim la vida quotidiana. Per això, continuen sent fonamentals les relacions humanes directes en la transmissió de la fe.

Amb tot, vull invitar els cristians a unir-se amb confiança i creativitat responsable a la xarxa de relacions que l'era digital ha fet possible, no simplement per a satisfer el desig d'estar presents, sinó perquè aquesta xarxa és part integrant de la vida humana. La xarxa està contribuint al desenvolupament de formes de consciència intel·lectual i espiritual, de comprensió comuna, noves i més complexes. També en aquest camp estem cridats a anunciar la nostra fe en Crist, que és Déu, el Salvador de l'home i de la història, aquell en qui totes les coses aconsegueixen la seva plenitud (cf. Ef 1,10). La proclamació de l'evangeli suposa una forma de comunicació respectuosa i discreta, que incita el cor i mou la consciència; una forma que evoca l'estil de Jesús ressuscitat quan es va fer company de camí dels deixebles d'Emmaús (cf. Lc 24,13-35), als quals, mitjançant la proximitat, va conduir gradualment a la comprensió del misteri, dialogant-hi, tractant amb delicadesa que manifestessin el que tenien al cor.

La Veritat, que és Crist, és en definitiva la resposta plena i autèntica a aquest desig humà de relació, de comunió i de sentit que es manifesta també en la participació massiva en les diverses xarxes socials. Els creients, donant testimoniatge de les seves conviccions més profundes, ofereixen una aportació valuosa perquè la xarxa no sigui un instrument que redueix les persones a categories, que intenta manipular-les emotivament o que permet als poderosos monopolitzar les opinions dels altres. Contràriament, els creients animen tothom a mantenir vives les qüestions eternes sobre l'home, testifiquen el seu desig de transcendència i la nostàlgia per formes de vida autèntiques, dignes de ser viscudes. Aquesta tensió espiritual típi-

cament humana és precisament la que fonamenta la nostra set de veritat i de comunió, que ens empeny a comunicar-nos amb integritat i honradesa.

Invito sobretot els joves a fer bon ús de la seva presència en l'espai digital. Els reitero la nostra cita en la propera Jornada Mundial de la Joventut, a Madrid, la preparació de la qual té molt a veure amb els avantatges de les noves tecnologies. Per als qui treballen en la comunicació, demano a Déu, per intercessió del seu patró, sant Francesc de Sales, la capacitat d'exercir la seva feina conscientment i amb professionalitat escrupolosa, alhora que imparteixo a tots la benedicció apostòlica.

*Vaticà, 24 de gener de 2011,
festa de sant Francesc de Sales*

Benedictus PP XVI

Vida Diocesana

Centenari de la Mare Esperanza Vitales Otin

Dissabte passat dia, 2 d'abril a la Casa de l'Església –Acadèmia Mariana, se celebrà l'eucaristia d'acció de gràcies per la Mare Esperanza Vitales Otin, fundadora de les Missioneres Mare de Déu del Pilar.

En dita eucaristia foren acompanyats per un nombrós grup de

preveres i de laics i laiques. Les religioses que atenen i cuiden amb molta estima i dedicació, des de fa molt anys, els preveres residents a la Casa Sacerdotal.

En acabar la missa hi hagué un refrigeri al jardí de la mateixa Acadèmia Mariana.

Seminari Antoni Gaudí

Impartit per l'arquitecte director de les obres de la Sagrada Família, Jordi Bonet i Armengol

Divendres 1 i dissabte 2 d'abril, i organitzat per l'Institut d'Estudis Ilerdencs, IREL, UdL i Fundació Joan Maragall, va impartir un seminari sobre Antoni Gaudí: l'home i l'artista, l'arquitecte Jordi Bonet i Armengol.

Molt vinculat per llaços familiars a la Sagrada Família és, des de 1985, arquitecte en cap de l'equip

que dirigeix les obres del temple. Fou la persona que explicà breument, i entregà les claus de la nova basilica, al Papa Benet XVI, el passat 7 de novembre, el dia de la dedicació del nou temple.

Les seves obres publicades sobre Gaudí i l'obra de la Sagrada Família són nombroses, com ho és, també, de bella, la seva obra arquitectònica. Entre els premis i distincions compta, entre d'altres, amb la Creu de Sant Jordi, el 1990.

Jordi Bonet, de 85 anys, amb una veu sàvia i la paraula escaient, explicà, al públic molt nombrós, els trets essencials de la figura humana del gran arquitecte Antoni Gaudí. Dedicà bona part de les dues sessions a l'obra mestra de Gaudí, la Sagrada Família, de la qual n'és el més reconegut expert mundial. El

detallisme i la curiositat de les seves observacions van saber sorprendre una vegada més els admiradors de l'obra del genial arquitecte català. Es va fer patent, una vegada més, allò de qui estima coneix, i qui coneix estima més encara.

Carles Sió

Taula rodona: 50 anys de l'Església a Lleida

Cope Lleida, amb motiu de celebrar els 50 anys de la seva inauguració, organitza al llarg d'aquest any un seguit d'actes i taules rodones per parlar dels diferents temes de la societat lleidatana que Radio Popular Cope Lleida, ha viscut i donat a conèixer als seus oients.

El dimarts 5 d'abril al Paranimf de l'Acadèmia Mariana, bressol de Cope Lleida que l'1 de novembre de 1960 començava les seves emissions a l'edifici de l'Acadèmia sota la direcció del seu fundador Mossèn Salvador Gené, es va dur a terme una taula Rodona sobre el tema "50 anys de l'Església a Lleida". Varen participar:

– Mn. Jesús Tarragona, canonge de la Santa Església Catedral, director honorari i vitalici del Departament de Patrimoni Artístic i Cultural de la Diòcesi de Lleida.

– Manel Lladonosa, historiador, membre del consell tècnic de l'IREL i director del servei de formació i assistència religiosa de la UDL.

– Ximo Company, director d'Història de l'Art Modern i social de la UDL. Coordinador dels 4 volums "Arrels Cristianes".

– Joan Busqueta, degà de la facultat de lletres de la Universitat de Lleida i professor de l'IREL.

– I Josep Maria Forné, professor de filosofia, i president del Banc d'Aliments de Lleida.

Va conduir l'acte Mari Carmen Sabador, responsable de la programació Religiosa de Cope Lleida.

En aquesta taula rodona es va fer un repàs de l'evolució de l'Església de Lleida en aquests 50 anys d'història, destacant el tema de les vocacions en el que ens hem d'implicar tots, des de la iniciació Cristiana a les famílies, al treball de l'Església amb els joves.

La Importància del Bisbe Aurelio del Pino en moltes iniciatives de l'Església dels anys 60, impulsor de la fundació de Cope Lleida, Diario de Lérida i després Diari de Lleida i el Col·legi Episcopal.

El Bisbe Malla, que amb la venda de l'edifici del Seminari per constituir l'Estudi General i després la UDL, va impulsar la formació universitària a Lleida.

També a través de l'IREL s'impulsà els estudis religiosos.

Va ser tema de debat, la disgregació de la Diòcesi amb la separació de les parròquies de la Franja que van passar al Bisbat de Barbastro-Monzó, que va dur al llarg litigi en el que encara s'està treballant sobre algunes peces d'art.

També es va parlar de la importància de l'Acadèmia Mariana al llarg de 150 anys (1862-2012) en la cultura lleidatana i de l'impuls que el Bisbe Ciuraneta en va fer, amb la seva restauració

L'acte, que es va retransmetre per les dues emissores de Cope Lleida OM i FM va contar amb nombrós públic.

En finalitzar es va fer un petit col·loqui entre els assistents.

Mari Carmen Sabador

50 Anys de cooperació de l'Església de Lleida amb la de Cali

La diòcesi de Cali invità el Bisbe de Lleida Joan Piris, a la celebració dels 50 anys de cooperació sacerdotal, de la diòcesi de Lleida amb Cali, per agrair-li l'ajuda que durant 50 anys l'església de Lleida ha prestat a l'església de Cali i donar gràcies a Déu conjuntament, per aquesta cooperació.

El Bisbe acceptà i anà acompanyat pel Vicari Episcopal de Pastoral, Josep Anton Jové. El viatge durà des del 19 al 31 del proppassat mes de març.

L'any 1950, el Papa Pius XII havia insinuat als bisbes espanyols, donat l'afinitat de sang, de llengua i de fe que tenien i l'abundància de sacerdots que hi havia a Espanya en aquell moment, la possibilitat d'enviar sacerdots espanyols al

continent hispano-americà. Com a resposta l'episcopat espanyol va crear l'OCSHA (Obra de Cooperación Sacerdotal Hispano Americana).

En aquella època els Seminaris espanyols vivien intensament l'esperit missioner. I, aquest esperit missioner que tenien els seminaristes de Lleida, fou el que impulsà a D. Aurelio del Pino Gómez, aleshores bisbe de Lleida, a enviar sacerdots a hispano-amèrica.

El 9 de març de 1961: els mossens Sebastià Aldomà, Ramon Abella i Manuel Coll, trepitjaren per 1a vegada les terres de Cali (Colòmbia). Hi anaven enviats per la diòcesi de Lleida, en ple, com ho deia el bisbe Aurelio del Pino Gómez, en aquests termes: "No son tres. Es la diòcesis de Lleida que, por ellos tres, para

empezar, se asoma con inquietud apostólica, codo a codo, con otras diócesis de España, a las tierras hermanas de América. El clero de Lleida empieza a tomar parte en esta empresa católica y apostólica que la Iglesia señala y que, desde hace muchos años estaba esperando”.

En anys posteriors, altres sacerdots s'afegirien a aquesta missió apostòlica

El 3 de febrer de 1963: Ventura Pelegrí, Rufino Farràs i Antoni Jové.

El 24 d'agost de 1964: Amadeu Carrera i Joaquin Guiral.

El 21 de setembre de 1965: Sebastià Sala, Joan Boldú i Joan Salvadó.

El 8 de març de 1991: Joan Miquel Martínez.

En l'actualitat encara hi són presents els components del 1r equip i Joan Miquel, de l'últim. Altres ja han mort o tornaren per motius personals o de salut.

Hem pogut comprovar “in situ” el gran afecte i admiració que, tota l'església de Cali: Arquebisbes, bisbes, sacerdots, religiosos i laics, han tingut i tenen als sacerdots lleidatans.

Hem pogut valorar personalment el treball abnegat, silencios i continuat que ells han fet al llarg de tots els anys, en tots els camps de la pastoral i en totes les parròquies a ells encomandes.

Els moviments laicals, sobretot els cursets de cristiandat, foren impulsats per Mn Abella; la catequesi de Primera comunió i confirmació fou guiada pels llibres escrits per Mn. Jové; els grups universitaris, acompanyats per Mn. Ventura; la pastoral educativa rebé sempre el suport i acompanyament de Mn. Abella i Mn. Joan Miquel; de la preocupació social en són testimoni la “guarderia” de Siloé i la granja-escola de Miravalle (l'ànima de la qual n'és Mn. Sebastià Aldomà); les construccions i la pastoral rural intensa de Mn. Salvadó i Mn. Boldú; la pastoral vocacional i litúrgica, en la que treballà Mn. Coll i el tracte reposat i tranquil de Mn. Amadeu, pels carrers del barri de Siloé, etc. són motiu del record i agraïment de les parròquies on han estat.

Els actes més importants han estat:

– L'Eucaristia a la parròquia de *Ntra. Sra. de Chiquinquirá*, en el barri de Siloé (1r destí que tingué el primer equip, en arribar a Cali).

– L'Eucaristia a la parròquia del *Niño Dios de Belén* (1r temple construït per ells) on es va descobrir una placa commemorativa.

En ambdues celebracions els temples estaven plens de gom a gom, participant, cantant i agraint a Déu la presència dels primers sacerdots que van tenir ara fa 50 anys. El cant final a la Mare de Déu fou el “Virolai”. Impressionant i emotiu.

L'Eucaristia concelebrada pels 2 arquebisbes i el bisbe auxiliar de

Cali, el bisbe de Lleida i els 5 sacerdots lleidatans juntament amb uns 50 sacerdots de Cali en la capella de la *Merced*, una de les més antigues, fou el moment culminant d'aquesta celebració. En l'homilia el Sr. Arquebisbe va agrair públicament i amb emoció, en nom de tota l'església de Cali, la generositat que la diòcesi de Lleida ha tingut durant aquests 50 anys.

– La benedicció d'unes noves instal·lacions construïdes a la granja-escola de Miravalle per activitats apostòliques.

– El dinar-homenatge, que els dirigents cursetistes, ens obsequia-

ren agraint el servei dels sacerdots lleidatans i la cooperació rebuda per part de la diòcesi.

La pregària i visita al cementiri on reposen les despulles de Mn. Jové i Mn. Salvadó.

Impressionant l'impacte que han deixat tots els sacerdots lleidatans, tant en la gent senzilla com en el clergat d'aquelles terres. Tots ells han estat testimonis de Jesús i de la formació espiritual i missionera que varen rebre en el nostre Seminari.

Donem-n'hi gràcies a Déu.

Josep A. Jové

Presentació a l'IREL del llibre: “Jesús de Natzalet”, del Papa Benet XVI

El dijous 7 d'abril, es presentà a l'IREL el segon volum de l'obra del Papa Benet XVI, Joseph Ratzinger, “Jesús de Natzalet”. L'obra tracta des de l'entrada de Jesús a Jerusalem fins a la seva Resurrecció. Presidida pel Sr. Bisbe de Lleida, Joan Piris, la presentació anà a càrrec de Mn. Ramon Prat, Vicari Pastoral i director de l'IREL i de Mn. Antoni Agelet, director de l'Acadèmia Mariana.

Després d'una benvinguda, el Sr. Bisbe recal·là que aquest llibre no es tracta només d'una exposició històrica, sinó d'una experiència personal, l'experiència de la trobada personal amb el Jesús real, els Jesús dels Evangelis. Així ho diu el mateix

autor en el seu pròleg: “...he tratado de desarrollar una mirada al Jesús de los Evangelios, un escucharle a Él que pudiera convertirse en un encuentro; pero también, en la escucha en comunión con los discípulos de Jesús de todos los tiempos, llegar a la certeza de la figura realmente histórica de Jesús”.

Mentre Mn. Antoni Agelet tractà dels aspectes bíblics del llibre, remarcant el llaç íntim entre l'Antic i Nou Testament que presenta l'exposició i aconsellant de fer la lectura amb la Bíblia al costat, Mn. Ramon Prat reflexionà sobre el perquè val la pena de llegir-lo. En primer lloc –digué–, és un llibre escrit per un teòleg modern i a la vegada creient, que

no escatima les grans preguntes de l'existència humana, i ho fa amb una visió integral. Per altre –afegí–, és un llibre evangelitzador i que sap unir, de manera admirable, la teologia, la pastoral i l'espiritualitat. En acabar

la sessió, i després d'agrair l'assistència, el Sr. Bisbe recordà i animà el públic a participar en l'Assemblea Diocesana del proper 4 de juny.

Carme Parellada

“El paper del laïcat a l'Església del segle XXI”

El dissabte, dia 9 d'abril, a la seu de l'Acadèmia Mariana, va tenir lloc la taula rodona “El paper del laïcat a l'Església del segle XXI”. La jornada fou organitzada pels moviments: Moviment de Professionals Catòlics i Acció Catòlica Obrera, ambdós del Bisbat de Lleida.

Els ponents foren Mercè Pérez, Jaume Almacelles i Mn. Ramon Prat (vicari general del Bisbat de Lleida) Moderava Pepita Macià.

De les aportacions i el debat posterior, destaquem:

Hauríem d'eliminar diferències entre laïcat i “institució”. Tots som un sol poble de Déu. Ésser seglar o prevere és un “accident”.

Els laics i les laiques fan l'acció de l'Església enmig del món i, per tant, són un element imprescindible de l'Evangelització.

Cada cop més, el laïcat fa serveis concrets a l'Església, pels quals es troben amb dificultats (formació,

temps...). Aporta visions diferents, la qual cosa pot crear incerteses dins l'Església, però val la pena perdre-hi la por. Una major implicació del laïcat dins l'Església pot ajudar a atansar-nos a la societat i als joves en particular.

Quan una persona fa un servei i es presenten dificultats, és important tenir companys de camí (parròquia, revisió de vida, persones concretes...). També cal destacar el valor de la pregària.

Davant una certa incomprensió entre les persones ordenades i els laics i laiques, cal fer un esforç per ambdues parts.

Hi van assistir més de 50 persones.

Aquesta trobada s'emmarca en l'esforç que fan els dos moviments per a compartir espais de reflexió i obrir-los a la participació de tothom.

Delegació de catequesi

El dissabte 9 d'abril, de 10 a 13 h, va tenir lloc la jornada de formació per a catequistes, organitzada per la Delegació de Catequesi, impartida pel Delegat de Catequesi del Bisbat d'Urgell, Mn. Toni Elvira, sota el títol "Els fonaments de la fe". Van assistir una trentena de catequistes de diverses parròquies de Lleida ciutat, dels pobles i centres educatius de la diòcesi.

La jornada va començar amb una pregària i recordant diversos cants del catecisme Jesús és el Senyor, després de la xerrada de Mn. Elvira vam reflexionar sobre 3 punts importants de l'exposició en grups i la posada en comú va ser enriquidora.

Equip de la delegació

Concert de Setmana Santa a la Catedral de Lleida

Aquest passat dissabte, 16 d'abril, a la Catedral Nova de Lleida, tingué lloc un concert de Setmana Santa, interpretat per dos corals, el Petit Cor de la Catedral, dirigit per Mn. Joaquim Mesalles i el Cor Stabat Mater de Mollerussa, dirigit per Eduard Comalada. Les solistes foren: Anna Maria Prada i Maria Rosa Pujol, de mezzo i Maria Jesús Castell, de soprano; l'acompanyament d'orgue, per Meritxell Fortuny i el de violoncel, per Eduard Comamala.

Les obres interpretades, del cant gregorià, així com del Renaixement

(de L. Palestrina i T.L. Victoria) i del Barroc (J. S. Bach, G. Pergolesi i A. Soler), entre altres, feren un repàs de diverses "Stabat Mater" d'èpoques i autors diversos. Finalitzà el concert amb la solemne interpretació de Stabat Mater de J. Rheinberger, acompanyat per orgue i quartet de corda. Fou dirigit per Mn. Joaquim Mesalles Sorolla, mestre de capella de la Catedral de Lleida.

Entre el públic assistent, hi fou present el Sr. Bisbe, Joan Piris, acompanyat de nombrosos preveres, així com diversos representants del Consistori.

Nou consorci per a l'acolliment de les persones sense llar

El Bisbat de Lleida, Càritas Diocesana, Fundació Sant Ignasi de Loiola-Arrels i l'Ajuntament de Lleida crearan molt aviat un Consorci per a la gestió del servei

d'acolliment a persones en situació de sense llar a la ciutat.

Aquest nou Consorci, fruit d'un llarg procés de reflexió conjunta de les diferents institucions i entitats que

l'ha fet possible, treballarà per millorar la gestió del servei d'acolliment a persones sense llar a Lleida, oferint una perspectiva conjunta, global i integrada amb l'objectiu d'acompanyar les persones sense llar, en processos d'inserció social que els

permeti reintegrar-se a la societat de la manera més autònoma possible.

Un dels fruits d'aquest Consorci serà la propera posada en marxa d'un recurs residencial per a les persones sense llar, que viuen a Lleida.

Conveni entre el Bisbat de Lleida i la UdL

El bisbat de Lleida, en representació de la parròquia de Sant Martí, va firmar el propassat 27 d'abril, un conveni de cessió (tot conservant-ne la propietat), de l'antiga església de Sant Martí, a la Universitat de Lleida.

Aquesta antiga església s'utilitzarà per a actes acadèmics de la UdL de rellevància i també, com va destacar el nostre Bisbe Joan Piris, "el temple també recuperarà els usos litúrgics en ocasions puntuals".

Conferència "Déu i l'univers: el debat de Stephen Hawking"

El dijous 5 de maig, i en el marc del diàleg entre la ciència i la fe, tingué lloc la conferència "Déu i l'univers: el debat Stephen Hawking", a càrrec del professor David Jou, catedràtic de Física de la Matèria Condensada de la Universitat Autònoma de Barcelona, traductor dels llibres en català del físic anglès Stephen Hawking, poeta i autor, entre altres, del llibre "Déu, Cosmos i Caos". La conferència, seguida per un nombrós públic, es realitzà a la Universitat de Lleida i fou organitzada per la Delegació de la Pastoral de Joves.

A través de les aportacions de Hawking i dels seus llibres, especi-

alment "Breu Historia del Temps" i "El Gran Disseny, David Jou endinsà el públic en l'estat actual de la investigació sobre l'univers i oferí una amplia panoràmica de l'estat de la qüestió, deixant obertura a la realitat de l'existència de Déu.

En la seva exposició quedà clar que "la ciència no afirma ni nega Déu, solament interpreta el món". Només es coneix un cinc per cent de l'univers, digué. Les constants físiques que permeten que hi hagi vida –"l'univers està molt ben fet"–, no exclouen ni demostren l'existència de Déu, però la idea de Déu és compatible amb les lleis que s'observen. I continuà: "Déu, a Stephen

Hawking, no li fa falta, però sí li fan falta equacions físiques. Déu és l'equació de l'univers?"

Acabà la seva conferència amb la cita del llibre de la Saviesa 13,9: "Si van arribar a saber tantes co-

ses, que foren capaços d'escrutar l'univers, per què no van trobar, més de pressa encara, el Senyor de tot això?"

Carme Parellada

Milers de lleidatans veneren la Moreneta a la Catedral

Milers de lleidatans van acudir el 27 d'abril a la Catedral Nova de Lleida, seguint un arrelat costum, per tal de pujar al cambril de la capella on es venera la imatge de la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat, i participar en els actes organitzats per al seva Confraria..

Les portes de la Catedral es van obrir ja de bon matí, a 2/4 de 9 i a les 9 en punt, tingué lloc la primera Missa en l'altar de la Moreneta, presidida pel consiliari de la confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, Mn. Xavier Batiste i que dóna inici a la festa. En la celebració es tingué un especial record pels confreres difunts traspassats durant l'any, com la Teresina Castelló, germana del beat Francesc Castelló o els preveres diocesans Josep A. Brugulat i Ramon Sanmartí. En aquesta ocasió es pregà també per Mn. Agustí Bernaus, capellà i poeta, en el centenari del seu naixement i XXV aniversari de la seva mort.

Abans de cloure la Missa, el consiliari de la Confraria procedí a la benedicció de nombroses branquetes de boix, símbol montserratí per excel·lència, que és costum s'em-

portin els fidels i devots de la Verge de Montserrat, al baixar del cambril.

Interminable ofrena de flors

A partir d'aquests moments, la filera de fidels i devots es va fer interminable durant tota la jornada. Al matí van anar fins a la Catedral Nova diversos grups d'escolars acompanyats pels seus professors, com els alumnes dels col·legis Santa Anna i Arabell, que portaven rams de flors per dipositar-los als peus de la patrona; així com també ho feren diverses entitats culturals i ciutadanes.

La major afluència es produí però a partir de les 6 de la tarda, quan la filera de fidels i devots, donava gairebé la volta per les naus del temple, a fi de poder accedir, després d'aguardar una bona estona, al cambril de la Patrona.

Edició de 5.000 punts de llibre

La Confraria va editar per la festa 5.000 punts de llibre, que donà a tothom que anà a la Catedral a venerar la Patrona en el seu cambril com a record de la diada i que a les 7 de la tarda ja s'havien esgotat.

Ell punt de llibre estava il·lustrat amb una fotografia de la imatge de

la Moreneta que es venera en la Catedral, obra de l'escultor Josep M. Camps i Arnau (1946). El punt reproduceix alhora la poesia que Mn. Agustí Bernaus dedicà a la Confraria de Ntra. Sra. De Montserrat, tot commemorant el centenari del naixement i el XXV aniversari de la mort d'aquest capellà i poeta lleidatà.

Els actes tingueren com a cloenda la solemne concelebració eucarística presidida pel bisbe de la diòcesi Mons. Joan Piris a 2/4 de 8 de la tarda, cantada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, dirigit pel mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles. El Sr. Bisbe significà la festa de la Mare de Déu de Montserrat tot dient que cada 27 d'abril Catalunya tota envolta la seva Patrona. Recordant el seu recent viatge a Cali (Colòmbia) per celebrar els 50 anys de presència en aquelles terres de missioners lleidatans, el bisbe de Lleida digué que com a homenatge i reconeixement a la diòcesi de Lleida per aquesta col·laboració missionera, al final de la Missa d'Acció de Gràcies els hi cantaren el Virolai, tot un símbol alhora d'amor a Maria i d'església universal.

Finalitzada la celebració i mentre tothom cantà el Virolai, el Sr. Bisbe i els concelebrants anaren fins a la capella de la Mare de Déu de Montserrat, per venerar allí la seva imatge i rebre la branqueta de boix i el punt de llibre.

Al migdia de la festa tingué lloc també un acte simbòlic, el repic de les campanes de la Seu Vella, en honor de la Patrona a càrrec de la Confraria de Campaners de Catalunya.

La Catedral de Lleida tancà les seves portes passades les 9 de la nit, després d'haver estat oberta ininterrompudament durant dotze hores, en una jornada que com cada any esdevingué una gran festa en honor de la Mare de Déu de Montserrat.

Amb ocasió de la festa, la Confraria ha anunciat la seva anyal Romeria a Montserrat que tindrà lloc enguany del 7 al 14 de juliol, paral·lelament a la Colònia Quamran per a infants. Per informació i inscripcions, podeu trucar al telèfon 973 270 338, fins el 30 de juny.

Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida

Gimcana missionera per la Pau 2011: Oberts al món

La delegació de missions de Lleida, conjuntament amb 8 escoles més de la diòcesi; han celebrat per desè any consecutiu la Gimcana Missionera per la Pau. Aquesta festa ha tingut lloc a la Mitjana aquest divendres 6 de maig i les escoles parti-

cipants han estat: Claver, El Carme, Episcopal, Lestonnac, Mare de Déu de Montserrat, Maristes Montserrat, Mater Salvatoris i Sagrada Família.

Aquesta jornada va néixer de la necessitat de transmetre als infants una realitat: la tasca d'homes

i dones que, per haver descobert el Déu de la vida, han pres l'opció de portar la Pau arreu del món; és a dir, qui és un missioner, què fa i perquè ho fa. Com a conseqüència d'haver descobert aquesta realitat en sorgeix una pregunta: i jo què puc fer? I d'aquí el prendre consciència que cadascú, sense excusa, pot ser portador de Pau allà on es troba, en les seves circumstàncies. Aquest és l'ideari que defensem des de la delegació de missions i que proposem a les escoles. Els professors que hi treballen, tenen la difícil tasca d'educar els nostres infants entorn aquest objectiu, no des de grans discursos, sinó des de la pràctica diària.

El treball previ al dia de la gimcana ha estat a l'aula: els infants han conegut un missioner o missionera i els hi han pogut preguntar de tot. En començar l'acte, tots plegats hem escoltat el testimoni de la germana Judit, missionera de la Sagrada Família, mestra en aquesta mateixa escola. Acte seguit una parella de representants de cada centre, han mostrat un mural en el que expliquen la trobada que tingueren amb el missioner o la missionera. Ha estat un recull bonic d'experiències diverses d'arreu del món.

I a continuació, el que tots els infants esperaven: la gimcana. Durant els dies previs a la trobada del dia 6, cada classe va preparar un joc. En començar la gimcana uns

nens portaven el rol de "monitor" i la resta s'han dedicat a passar per cada joc i disfrutar de la feina que els seus companys havien preparat. A la meitat del matí, els rols s'han canviat i aquells que jugaven passen a ser "monitors", mentre que aquells que eren "monitors" passen a ser jugadors.

A migdia, quan la gana ja començava a trucar, vam parar a dinar i tot seguit, sense perdre un moment, ens hem aplegat al voltant de l'escenari per ballar al ritme que ens marcava el grup d'animació "Encara farem salat", amb el seu espectacle "la volta al món".

Abans de marxar, un infant de cada centre ha llegit el que ha esdevingut un desig de justícia per un món millor, mentre ens hem anat acomiadant dels amics que hem conegut.

Aquesta és una experiència que els mestres valoren molt positivament per l'intercanvi que es realitza entre diversos centres, el bon ambient i l'enriquiment que es produeix entre tots. Des de la Delegació de missions volem engrescar aquests mestres a continuar la seva important tasca i volem agrair a tots el que han participat, la seva col·laboració.

Delegació Diocesana
de Missions

Missa rociera

La missa rociera organitzada per la Casa d'Andalusia per celebrar la seva arrelada tradició de "la Creu de Maig" va constituir una multitudinària manifestació de fe i devoció mariana.

En l'homília, el celebrant Mossèn Lluís Sallán, rector de la Unitat Pastoral de Cappont, a la qual pertany, per la seva ubicació al barri la Casa d'Andalusia de Lleida, va recordar la importància del manteniment de les tradicions i les devocions viscudes des de petits, per ajudar-nos a comprendre i compartir les dels altres, aconseguint així una bona convivència en la família, a la feina, al barri, enriquint la nostra visió d'un món millor, més just i sobretot més solidari "... convidant als que

participaven en aquesta eucaristia, a presentar-lo al Senyor i que ell amb la intercessió de Maria ens ajudi a aconseguir-ho...

Un grup d'Agents de Pastoral autoritzats pel Sr Bisbe, van participar en el moment de la Comunió, i molts fidels de les parròquies de la UPC assistiren a aquesta missa, per compartir la profunditat de la fe, expressada en les oracions comuns, com el Santus, la humanitat cristiana en el Parnostre, o la lloança i amor de fills, expressada a la Verge en la Salve, interpretat tot això pel Cor rociero Alma i Compàs i corejades per tots els presents, especialment el "Viva la Virgen del Rocio" ple d'emocionant fervor a la Mare de Déu.

Noces d'or i d'argent

El propassat dissabte, dia 7 de maig, han celebrat llurs noces d'or i d'argent sacerdotals, respectivament, Mn Antoni Porta, Mn. Vicenç Ros, Mn. Xavier Batiste, i Mn. Jaume Clusa.

A la capella de l'Acadèmia Mariana el Sr Bisbe, amb un nombros nombre de preveres, que van acompanyar als quatre preveres homenatjats.

Després de la missa, el professor d'història i delegat de pastoral ru-

ral de la diòcesi de Barcelona, Jaume Dantí, feu una interessant xerrada, amb el títol: La corresponsabilitat vista pels laics. Entre altres coses digué que aquesta és la responsabilitat conjunta de la tasca pastoral, duta a terme entre preveres i laics i laiques i que cal incorporar-la de manera transversal a totes les àrees eclesials.

A les dues de la tarda, hi hagué un dinar de festa amb tots els participants.

Reconeixement a quatre entitats eclesials de Lleida

El passat 6 de maig i en el marc del pregó de festes de

la ciutat, l'Església de Lleida va rebre el reconeixement al seu prolongat,

generós i desinteressat servei. El va adjudicar la Paeria.

Entre els col·lectius premiats es trobava l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, la comunitat de Pares Mercedaris i les Carmelites Missioneres del P. Palau.

Va resultar un veritable goig escoltar la valoració de la institució civil més emblemàtica i representativa de la nostra ciutat. Amb la qual cosa

ens remet un magnífic missatge: la ciutat de Lleida necessita l'Església, i alhora agraeix els seus serveis.

El marc extern va estar entreteixit per la conjunció d'esplendidesa, bona relació i festa. La nova fita interior, per l'agraït estímul a continuar el servei.

Ester Díaz,
Carmelita Missionera

El Sr. Bisbe visita el CIJCA

El 16 de maig el Sr. Bisbe de Lleida, Joan Piris, va visitar el Col·lectiu d'Iniciatives juvenils (CIJCA), una entitat sense ànim de lucre, que acull joves d'entre 16 i 25 anys en situació risc social i els forma per tal d'inserir-los laboralment. També gestiona diferents centres oberts en els barris més humils de Lleida, i disposa de serveis com el SOL, el servei d'orientació laboral. CIJCA forma part de la Xarxa d'entitats d'acció caritativa i social,

i enguany celebra el seu vint-i-cinquè aniversari.

El Sr. Bisbe va visitar els diferents tallers de soldadura, perruqueria i fusteria al carrer Mariola, seu de l'entitat, i tingué una reunió amb la junta directiva que l'informà de les diferents accions que du a terme l'entitat, així com dels col·lectius més vulnerables atesos.”

Carles Sió

Trobada del Bisbe Joan Piris, amb els MCS

El dia 31 de maig, el Sr. Bisbe Joan Piris, el delegat diocesà de Mitjans de comunicació i tres membres d'aquesta delegació, varen tenir un esmorzar amb el mitjans de comunicació presents a Lleida.

L'objectiu fou presentar la 45 Jornada Mundial de les comunicacions socials que l'Església Catòlica celebrarà el diumenge dia 5 de juny, així com repassar diferents novetats com ara la presentació d'un informe

dels mitjans de comunicació de les diòcesis catalanes.

En aquesta trobada amb els periodistes, el Sr. Bisbe també ha presentat el projecte d'adequació d'un local en el mateix bisbat que servirà com a estudi de gravació i plató de TV, per a poder enregistrar el futur programa de ràdio que el Bisbat començarà a emetre a mitjans de setembre, a Cope Lleida i ràdio Estel-Principat. Al petit plató de

TV també es realitzaran vídeos per penjar a internet.

Els professionals de la comunicació han fet diverses preguntes al Sr. Bisbe, al voltant de les acampades que demanen democràcia real,

ja, el litigi de l'art, i d'altres, a les quals, Mns. Piris, ha respost amb sinceritat i espontaneïtat.

Cal destacar el clima de cordialitat que ha estat present en aquesta trobada.

Mercat barroc a Aitona dedicat al P. Palau

El diumenge 22 de maig, el tradicional "Mercat Barroc" que es fa durant les festes del poble, va estar dedicat, amb ocasió del bicentenari, a la figura del P. Palau. Aquest mercat va ser anunciat amb un cartell en el qual es va combinar molt bé la figura de Francesc Palau i el mercat. Pel mercat s'hi va passejar el "P. Palau" (un fill d'Aitona) repartint pensaments palautians a la gent, que va rebre amb grata sorpresa el pensament que el "P. Palau" els deia i que els venia bé per a la seva vida. També es van organitzar visites guiades a la Casa Natal. Les visites van anar a càrrec dels "pares" del P. Palau, que van presentar la casa i una mica d'història de Francesc Palau en relació a la seva família. La gent va quedar-ne molt sorpresa.

En aquest mercat hi acudeixen moltes persones de pobles veïns i de Lleida. Durant el dia es van vendre molts records palautians i es va

difondre molt material gratuït per a donar a conèixer al Pare Palau. Cal remarcar una paradeta on es van vendre ampolles de cava amb la xapa que hi figuraven els logos del centenari i una altra de solta amb el rostre del P. Palau; junt amb l'ampolla es va entregar material de difusió de la Cova i vida del P. Palau; tanmateix un full informatiu sobre el projecte d'Haití (projecte solidari que estem duent a terme conjuntament les dues famílies religioses sorgides del carisma palautià: Carmelites Missioneres Teresianes i Carmelites Missioneres, i que va començar el dia de la inauguració de l'Any Jubilar Palautià). Enguany els col·leccionistes de xapes d'Aitona, van decidir destacar la figura d'aquest fill il·lustre del poble.

És molt bonic constatar com els fills d'Aitona s'estan lluint en la celebració d'aquest bicentenari.

Més de 250 persones participen a l'Assemblea diocesana

Avui dissabte 4 de juny, la Diòcesi de Lleida ha dut a terme la seva assemblea anual. En aquesta han participat més de 250 persones.

A les 10 del matí ha començat amb una pregària, seguida del resum presentat pel vicari de pastoral Mn. Josep Anton Jové, del treball fet per trenta grups de parròquies i

associacions de l'església lleidatana, que han vingut reflexionant al llarg d'aquest curs al voltant del tema la Iniciació a la vida cristiana.

Entre altres coses aquest resum diu que per realitzar aquesta iniciació a la vida cristiana cal vetllar a l'acolliment de les persones, així com oferir un testimoniatge cristià en la societat; potenciar l'acompanyament i l'atenció a les famílies, així com potenciar la formació de les persones que tenen responsabilitats en la diòcesi (capellans i persones laïques) aprofitant l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL).

Per altra banda, el Bisbe Joan Piris, present durant tota l'assemblea, ha intervingut oferint com a

resposta al resum presentat, 8 línies d'actuació per al curs vinent. Entre aquestes n'ha ressaltat dues:

- la importància d'aprofundir en el treball d'unitat d'acció pastoral entre parròquies veïnes
- i la crida a persones seglars als ministeris laïcals (serveis a l'interior de l'església i en la societat)

En aquest sentit, el Bisbe de Lleida ha fet públics els noms de dotze home i dones que han estat cridats a exercir aquests ministeris laïcals.

L'assemblea ha acabat a 2 quarts de dues amb una acció de gràcies.

Carles Sanmartín Sisó

Trobada dels Vicaris Generals de les diòcesis catalanes

El passat dijous, dia 9 de juny hi va haver la reunió dels vicaris generals de les diòcesis catalanes a Lleida.

Després de visitar el "Museu de Lleida, diocesà i comarcal" varen tenir la reunió de treball a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

La temàtica fou "la Iniciació Cristiana", en la que es va valorar especialment la ponència del bisbe de Lleida, Mns. Joan Piris, "Entre la utopia i la necessitat. Propostes pastorals."

Preveres i diaques visiten la Sagrada Família

El proppassat dijous 9 de juny, 36 preveres i diaques de la nostra diòcesi, acompanyants pel nostre bisbe, Joan Piris, han visitat la Sagrada Família de Barcelona. A les vuit del matí sortiren de Lleida.

A les 11 del matí, celebraren la missa en una capella situada darrere de l'altar major.

Seguidament Mn. Lluís Bonet, acompanyà el grup durant una visita que durà dues hores, en la qual les

explicacions de les diferents façanes anaren acompanyades de cants i pregàries de tot el grup.

A les 14 hores es dirigiren al Poble Espanyol, on dinaren i el visitaren fins a les 17 hores, moment en el que es reprengué el retorn cap a la nostra ciutat.

Mn. Jaume Pedrós que, com a delegat de la Formació del clergat, havia estat l'organitzador, ajudat per Mn Jordi Pardell, n'ha fet una valoració positiva recollint el sentiment dels participants en aquesta sortida cultural i de convivència que té lloc cada any.

Pelegrinatge a Montserrat en el bicentenari del naixement de Francesc Palau

El dia 28 de maig d'aquest any 2011 vam anar com a peregrins des d'Aitona (Lleida) vint persones a Montserrat i allà ens vam ajuntar amb un grup de divuit Carmelites Missioneres Teresianes, vingudes des de Barcelona. Vam poder gaudir amb la participació de l'Eucaristia al Santuari a la missa conventual de les 11:00 h. A continuació vam escoltar a la sala del segon pis, a la Gna. Fernanda Villanueva CMT. Que recolzada amb un power-point va presentar la vivència del P. Palau a Montserrat i la gràcia mística que ell va rebre en aquesta muntanya: el **"matrimoni espiritual"**.

Montserrat va ser freqüentada pel Pare Palau en recerca de silenci i solitud, era un referent important per als seus recessos espirituals. A Montserrat va viure una profunda experiència mariana que va marcar tota la seva espiritualitat pel que fa a Maria com a imatge de l'Església.

A la tarda al monòlit dedicat a la figura de Francesc Palau, vam tenir un acte marià i fratern recordant pensaments seus escrits en aquest lloc i anècdotes espontànies de germanes i fills d'Aitona al voltant de la figura del P. Palau. Després d'aquest entranyable acte vam tornar molt contents als nostres llocs d'origen.

Celebració del Dia del Malalt

Amb solemnitat hem celebrat als nostres hospitals de l'Arnau i el Santa Maria **la Pasqua del malalt, el dia del malalt**.

El dia 29 de maig, VIè de Pasqua a l'Hospital de l'Arnau i el dia 12 de juny a l'Hospital Santa Maria

A primera hora del matí es va passar per totes les habitacions

donant a tots els hospitalitzats un senzill però significatiu regal. Aquest any els hem fet arribar a tots el llibre *"Un eterno deseo"* escrit per l'agent de la Pastoral del nostre Hospital Ana Ruiz Rodríguez.

És un llibre en que l'autora d'una manera molt humana i profunda ha deixat constància de les seves

experiències en l'acompanyament dels malalts. Vol ser un ajut per a totes les persones que passen per moments difícils de la vida.

Estem segurs que serà una bona eina per a tots, malalts i acompanyants. Al final del llibre hi podran trobar també un petit devocionari de pregàries en la malaltia.

Aquest llibre ha estat publicat a l'editorial Milenio. La seva presentació es feu a la sala de la Pastoral de la salut amb assistència del Sr. Bisbe, del Dr. Tamon Prat director de l'Irel, Dra. Montserrat Esquerda i Lluís Pagés

A l'Hospital Arnau, la Missa, tingué lloc a les 11, en la que es va administrar el sagrament de la Unió dels malalts. Fou cantada per la Coral de l'Hospital i a partir de les 12, la mateixa coral va passar per

les plantes d'hospitalització fent un recital de cançons per alegrar la diada als malalts. Tots ho van agrair molt. A la planta 6a i 5a un component del grup folklòric d'emigrants de la Parròquia del Carme els va amenitzar el dinar.

A l'Hospital Santa Maria la Santa Missa fou concelebrada per Mn. Galceran i cantada per la coral de l'Hospitalitat de Lourdes. La rondalla de la **Llar de jubilats El Pilar** animà totes les plantes d'hospitalització i psiquiatria amb la seva música i cants molt divertits.

A tots els qui han participat en aquesta festa moltes gràcies, els nostres malalts han pogut viure unes hores diferents que segur recordant i així han celebrat la Pasqua del malalt.

Els canonges de la Tarraconense visiten Lleida

El dia 16 de juny es va tenir a Lleida la trobada anyal dels canonges de la Tarraconense.

Vàrem ser seixanta-quatre els capitulars que ens aplegàrem entorn del Senyor Bisbe per a la concelebració de l'Eucaristia, a la nostra catedral.

Acabada la concelebració, els canonges que van manifestar interès, acompanyats de l'arxiver Mn. Cinto Cotonat, visitaren l'Arxiu Capitular.

Després, la Directora del Museu de Lleida, Diocesa i Comarcal, Montse Macià, els va guiar en la visita que en feren.

Tot plegat, la visita a l'arxiu i al museu, els canonges la valoraren molt positivament.

A l'Acadèmia Mariana hi tinguérem el dinar de germanor. En la sobretaula s'encetà un interessant diàleg arran de l'experiència pastoral que Tarragona, Girona, Tortosa i Urgell tenen de les parròquies a les seves Catedrals.

Va cloure, la trobada, amb una enriquidora intervenció del nostre Bisbe, Joan Piris.

Josep Antoni Ginestà i Creus
President del Capítol de Lleida

Els mossens joves de Lleida creen un blog a internet

Els mossens Manel Mercadé, Xavier Navarro, Francisco José Rivas i Víctor Martínez han posat en marxa un blog en el qual ja hi tenen penjats diferents escrits seus. Aquest quatre joves preveres de la nostra diòcesi formen part del grup que es van trobant amb el Sr Bisbe, Joan Piris, i Mn. Joan Jové,

per continuar la seva formació permanent.

Des de la Delegació de Mitjans de Comunicació saludem aquesta iniciativa i els animem a continuar endavant.

L'enllaç del seu blog és: <http://mossenslleida.blogspot.com/>

Celebren la recuperació de l'antiga església dels Templers

El dissabte 18 de maig tingué lloc la inauguració de la restauració i reobertura de l'església del castell dels Templers de Gardeny. Aquesta comanda té els seus orígens històrics al bell mig del segle XII, quan el 23 d'octubre de 1149 Ramon Berenguer IV i el Comte d'Urgell Ermengol VI reconquereixen la ciutat de Lleida als sarraïns. Llavors, en compensació a l'ajut prestat a la conquesta, els templers reberen el turó de Gardeny on bastiren el seu convent, castell i l'església que dedicaren a Santa Maria, ara recuperada i reoberta al públic.

L'acte central fou la celebració d'una Eucaristia, després de 239 anys que no se celebrava en aquets indret cap ofici religiós. La iniciativa sorgí de la parròquia de Santa Maria de Gardeny ubicada als peus del turó, quan assabentats de la reobertura de l'antiga església dels Templers, van proposar a la Paeria poder celebrar-hi una Missa

i al Museu de Lleida, que cedís per aquest dia la talla original de Santa Maria de Gardeny, que actualment forma part del seu fons museístic.

Així és feu. A les 7 de la tarda, la nau de l'església era ja plena de gom a gom, amb un bon nombre de fidels de la parròquia i una bona representació oficial, encapçalada per l'alcalde de Lleida Àngel Ros, amb la participació de l'Associació d'Amics dels Templers de Gardeny i de l'AVV Templers Escorxador. La celebració fou presidida pel rector, Mn. Gerard Soler i concelebrada pel mercedari P. Joaquim Millan, rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè i Mn. Jesús Tarragona, exdirector del Museu Diocesà i director honorari del Departament de Patrimoni del Bisbat.

En la seva homilia, Mn. Gerard Soler qualificà d'històrica la celebració d'una Missa l'església dels Templers, presidida per l'antiga

talla de Santa Maria de Gardeny: “... que seria de la nostra ciutat sense el turó de la Seu Vella dedicada a l'Assumpció de la Mare de Déu i sense aquest turó de Gardeny, dedicat també a Santa Maria? Són aquestes les nostres arrels, el nostre cor i la nostra ànima i no hem de renunciar ni avergonyir-nos d'elles”, digué.

Finalitzada la celebració, i abans de cantar els “Goigs a Santa Maria de Gardeny”, com els seus fidels fan cada dia a la seva parròquia; la historiadora de l'art i tècnica del Museu de Lleida, Carme Berlabé, intervingué per explicar les referències històriques i artístiques de la imatge, qualificant-la d'una obra important i molt simbòlica per a la ciutat de Lleida, anunciant alhora la seva propera i definitiva restauració: “que li retornarà la seva original bellesa”, afirmà.

Tot seguit l'alcalde de Lleida, en les seves paraules va voler també posar en valor aquestes arrels cristianes de Lleida: “...i per a això s'ha celebrat avui aquesta Missa”, recordant tanmateix l'obra “Arrels Cristianes de Lleida”, editada per la diòcesi de Lleida. L'alcalde, agrai la participació dels lleidatans en la celebració, convidant-los a gaudir del castell de Gardeny i de la seva recuperada església de Santa Maria”.

La imatge de santa Maria

La talla gòtica de Santa Maria de Gardeny, és una escultura de

pedra, datada al darrer terç del segle XIV. Representa a la Mare de Déu sedent, sostenen el Nen Jesús amb el braç esquerre, mentre aquests subjecta una corda que reté un ocell, símbol de l'ànima. La tradició sosté que aquesta Mare de Déu va passar dels templers als hospitalers de Sant Joan de Jerusalem l'any 1317, quan aquests ocuparen Gardeny com a conseqüència de l'extinció de l'Orde del Temple. Allí continuarà rebent culte fins el 1772, quan el castell i església passen a mans de l'Estat que el converteix en caserna. És aleshores que la imatge de Santa Maria de Gardeny deixa el seu turó per baixar a la ciutat on serà col·locada en l'anomenada Porta de Sant Antoni. Allí va romandre fins l'any 1788, en que serà traslladada a l'antiga església dels Antonians, adquirida l'any 1803 per la Congregació de la Puríssima Sang, passant així a mans d'aquesta congregació que se'n feu propietària de la talla. Durant la Guerra civil seria dipositada a l'anomenat Museu del Poble, a l'antic Hospital de Santa Maria. Als anys 40, s'incorporaria al fons del Museu Diocesà de Lleida, exhibint-se a partir de 1970 en la secció d'escultura, ubicada a l'església romànica de Sant Martí. L'any 1993 formà part de l'exposició Pulcra, amb ocasió del Centenari del Museu i fins el passat 18 de maig no havia estat de nou exposada públicament.

Jordi Curcó

Visita Aitona un bon grup de germanetes dels ancians

El dimarts 14 d'aquest mes de juny va arribar un grup de Germanetes dels Ancians Desseparats de Santa Teresa Jornet, la majoria joves de 20 a 30 anys d'edat, des de València a Aitona, per visitar el poble natal de la seva fundadora Santa Teresa Jornet i al mateix temps, amb motiu del jubileu

pel bicentenari del Beat P. Francesc Palau i Quer, ocd, també d'Aitona. El grup de trenta-vuit Germanetes i algunes persones més, a l'Església de Sant Antolí van participar en l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Joan Piris, i concelebrada pel rector d'Aitona, Mn. Francisco Ribas.

Trobada de fi de curs d'Agents de Pastoral

El passat dissabte, dia 18 de juny, ens vam reunir en comunitat per donar gràcies a Déu pel curs pastoral 2010-2011 que donarem per acabat amb les Colònies d'Estiu. Aquest curs, com també els anteriors, han estat més de 160 persones, voluntaris i voluntàries, moltes d'elles d'una manera discreta i anònima, que han fet possible que la parròquia funcionés.

– Les celebracions litúrgiques han estat joioses i festives, sentides i viscudes des de la fe i animadores de la fraternitat gràcies als Lectors, Ministres de la Comunió, Cantors del Cor Parroquial i del Cor Junedenc, músics d'Armònim, Guitarra i petit Conjunt Musical, els que dirigeixen el Rosari... Però també han facilitat el culte i la litúrgia de manera amagada i silenciosa les persones que han arreglat les Flors dels altars, les que han cuidat la Roba, instal·lat l'Altar de Corpus o han portat materials com Llorer, Oliver, Llenya, Cera, etc.

– La caritat s'ha demostrat de forma destacada tant envers els vinguts de fora com amb els avis, els malalts o les famílies necessitades. Ací cal senyalar la feina feta pels voluntaris d'Atenció a les Famílies, els professors i professores de Classes de Català, les visitadores de les Residències, els que porten la Comunió als Malalts i els voluntaris de Mans Unides.

– La formació cristiana s'ha fet des de la iniciació a la fe fins a la formació permanent dels adults. Per això tenim grups de Catequesi d'Infants i de Confirmació per a la iniciació, i de Vida Creixent per a la gent gran, passant pel grup de Monitors de Colònies que fan la tasca d'educar en valors humans i cristians.

– L'economia parroquial també ha funcionat de forma callada i discreta. Totes les activitats abans esmentades necessiten unes instal·lacions i uns recursos econòmics. Es així que el Consell d'Economia

i Obres, els qui passen les Paneres o els qui hi fan aportacions, els qui compten i ingressen les Col·lectes, els qui porten la Comptabilitat, els Col·laboradors Parroquials, els qui venen Loteria de Nadal, les zeladores de les Capelletes a Domicili... tots han vetllat perquè hi hagués els recursos necessaris per al bon funcionament de la Parròquia.

Tots aquests aspectes han estat coordinats i potenciats des del Consell Pastoral, que ha vetllat sempre per l'educació de la fe i la sana convivència, és a dir perquè es visqui la fraternitat i s'anuncii l'Evangelí, que

és la finalitat específica de tota comunitat cristiana, en mig d'un caliu de germanor i un ambient de pregària.

Vam començar la celebració de l'Eucaristia oferint un llantí cada un d'aquests col·lectius, com a símbol d'acció de gràcies, representant el que hi ha de generositat i esperit de servei en la nostra comunitat.

En acabar l'Eucaristia ho vam celebrar tots plegats amb un aperitiu amb el que ens va obsequiar el nostre rector,

Mn. Pere Canals

26è Pelegrinatge diocesà a Lourdes

Un any més, els integrants de l'Hospitalitat de la Mare de Deu de Lourdes de la Diòcesi de Lleida, presidits pel nostre Bisbe Joan, hem realitzat el pelegrinatge a Lourdes per tal de reviuire i renovar, davant la Mare i el Fill a qui ella sempre ens fa present, el nostre compromís de vida fraternal i acollidora, en definitiva hospitalària; emmarcada en els valors de la Bona Nova de Jesús.

Un any més, la nostra peregrinació ha estat, per a nosaltres, un moment "fort" en el que hem pogut exercir aquest compromís fraternal i el punt focal des del que volem estendre aquest compromís a la totalitat de la nostra vida, a la nostra quotidianitat i al nostre entorn vital.

La 26a Peregrinació, ha tingut lloc els dies 25, 26, 27 i 28 de juny.

Vàrem sortir l'endemà de Sant Joan, aviadet, per ja dinar a Lourdes i poder aprofitar millor la tarda vespre.

Per iniciar la nostra estada a Lourdes, res millor que una renovació interior... recordant l'estil de vida de Jesús... fent una revisió del nostre estil de vida i cercant aprofundir la nostra intimitat amb la Mare i amb el seu Fill; per això la varem començar amb el viacrucis, la celebració comunitària de la Penitència i amb l'Eucaristia.

L'endemà diumenge, junt amb totes les altres peregrinacions, assistirem a la Missa internacional

a la Basílica St. Pius X. Aquesta Eucaristia, participada per una gran diversitat de persones d'arreu del món, es un excel·lent moment per viure el sentit de comunió universal de l'Església. Després pregàrem el viacrucis per la muntanya, pels qui, per les obligacions de servei, no pogueren participar-hi el dia anterior. Per la tarda un acte lúdic, en el que les relacions personals, l'esperit fraternal i l'alegria s'intensificaren a "tope".

El tercer dia Missa a la Gruta... Gran moment d'intimitat amb Maria i amb Jesús; moment immillorable per unir a l'ofrena del Cos i la Sang de Jesús al Pare, la de les nostres vides i les nostres voluntats, sempre confiant amb el suport i l'ajuda de la nostra Mare i el nostre germà "gran" Jesús. Aquest moment d'intimitat es perllongà amb el pas dels malalts per l'interior de la gruta.

A la tarda, la Processó Eucarística amb benedicció dels malats; moment ideal per acceptar les contrarietats i els sofriments que ens porta la vida, tot oferint-les al Pare, confortats pel Senyor. A la nit, la Processó Mariana coneguda com el Rosari de torxes. Un altre moment ideal per viure la comunió universal de l'Església i de la humanitat, convocades per Maria i, aplegades sota

la seva protecció. Després, trobada de tots els voluntaris per intensificar la nostra fraternitat i agrair les aportacions de tots; d'una manera molt especial, al grup de voluntaris joves i als nous voluntaris... als qui s'han incorporat, enguany, a la nostra família.

L'últim dia, sessió de piscines per aquells que ho desitjaven, Eucaristia a l'església de santa Bernardette, i després sortida cap Espanya per dinar a la Vall d'Aran, en un dinar conjunt de tots els integrants de la peregrinació.

Un any més, les experiències viscudes, ens han permès aprofundir en la nostra voluntat hospitalària i establir nous nivells de comunicació i compromís, tant amb nosaltres mateixos, com amb les persones conegudes i, d'una manera molt especial, amb les que han participat per primera vegada; i, per descomptat, amb la nostra Mare Maria i el seu Fill.

Que la nova alegria i els bons propòsits estenguin la seva acció a tot el temps... fins a la propera peregrinació... en la que esperem retrobar-nos tots; tot desitjant que creixi, al màxim, la nostra família hospitalària.